Adventes Vēstis

2026
JŪLIJS/ AUGUSTS
365

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

130
SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
BAZNĪCA LATVIJĀ

Kas ir un kas nav garīgā atmoda

Adventisti holokausta laikā

Ko vēlas Dievs?

Mazsalacas draudzes 95 gadu jubileja

Bērniem un pusaudžiem:
Āfrika

Jauniešiem:
Fanot no aizkulisēm

Saturs:

04 ATSKATS
Mazsalacas draudzes 95 gadu jubileja

06 ATSKATS
Nedēļas nogale meitenēm

08 VĒSTURE
Adventisti holokausta laikā

12 VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Ko vēlas Dievs?

14 TĒMA
Kas ir un kas nav garīgā atmoda

17 TĒMA
Draudzes locekļu aptauja

21 AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
“Viņš” vai “viņš”? Kā rakstīt šo vietniekvārdu, runājot par Dievu

22 PA BĪBELES LAPPUSĒM
Vairāk Jēzus. Esi mierā un zini

26 VĀRDS LASĪTĀJAM/ ATMIŅAS
Atvērto baznīcu dienā atdzimušās atmiņas

28 PA ELENAS VAITAS DARBU LAPPUSĒM
Vajadzīgi strādnieki

30 VESELĪBA
Tvaicētās maizītes

32 JAUNIEŠIEM
Fanot no aizkulisēm

37 BĒRNIEM UN PUSAUDŽIEM
Āfrika

“Adventes Vēstis” ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.
Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī. Tiráža: 600 eks.
Galvenā redaktore: Anitra ROZE
Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA, Imants ĢIPSLIS, Vineta KRAULIŅA, Mārīte LIPSKA, Andris PEŠELIS.
Dizains un makets: Libri Style SIA
Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība
Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010
E–pasts: adventesvestis@inbox.lv
Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.
Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti pašā vasaras vidū, mīļie “Adventes Vēstu” lasītāji un atbalstītāji! Liels paldies ikvienam no jums, ka lasāt žurnālu un aiznesat to saviem radiniekiem, draugiem, kaimiņiem, aptiekāriem, ārstiem, skolotājiem, pārdevējiem un vēl daudziem citiem! Debesu Tēvs redz jūsu centienus un labo gribu, un Viņš var darboties pie ikkatra cilvēka arī caur šo mazo, mazo sēkliņu. Mēs bieži runājam par Jēzus doto Lielo uzdevumu Saviem ļaudīm, un bieži mūsos ir sajūta, ka neesam paveikuši visu, ko varējām un ko vajadzēja. Ne visiem ir dota dāvana uzrunāt cilvēkus uz ielas, transportā, veikalā, pat savu radinieku pulkā. Bet iedāvināt garīga satura žurnālu vai grāmatu jau ir vieglāk. Māsa Vaita raksta, ka kolportiera darbs ir cēls darbs un ka šai darbā jāieliek sirds. Bet žurnālus un grāmatas viņa nosauc par “klusajiem patiesības vēstnešiem” (skat. “Liecības draudzei” 4., 602., 603. lpp.). Lai Dievs jūs svētī, ieliekot sirdi un darbu šo kluso vēstnešu izplatīšanā! Tā Dieva Gars var darboties pie katras sirds un uzrunāt cilvēkus veidos, kādus mēs pat nespējam iedomāties!

Šī vasaras dubultnumura apjomīgais *Tēmas* materiāls meklē atbildi uz jautājumu “Kas ir un kas nav garīgā atmoda”. Šai tēmai, šķiet, ir vistiešākais sakars ar mūsu dedzību Dieva lietā un ar mūsu katra iesaistīšanos Viņa darbā. Tēmas sadaļā uzzināsiet, ko par to domā četri mācītāji – Valdis Zilgalvis, Laimonis Tomsons, Zigurds Kukulītis un Andris Pešelis. Bet turpinājumā piedāvājam mūsu lasītāju – dažādu draudžu locekļu – atbildes uz šo pašu jautājumu. Izmantojot iespēju, arī šeit, ievadrakstā, vēlos pateikt ļoti lielu un ļoti siltu paldies katram, kurš iesaistījās, aizpildīja anketu un atbildēja uz jautājumiem. Jūsu atsaucība bija liela un ieguldījums – patiesi svētīgs. Varu droši teikt, ka esat kļuvuši par šī žurnāla līdzautoriem!

Vēl žurnālā atradīsiet divus rakstus par atmiņām un vēsturi. Plašākais raksts, kas tapis draudzes 130 gadu jubilejas zīmē, vēsta par draudzes locekļiem, kuri kara laikā sniedza palīdzību un piedalījās ebreju slēpšanā un glābšanā. Uzzināsiet ebreju vēsturnieka Marģera Vestermaņa domas par to, kāpēc pat tik grūtos laikos netrūka līdzcilvēku, kuros cilvēcība nebija mirusi. Interesanti būs uzzināt, kuru draudžu locekļi sniedza nāvei lemtajiem ebrejiem vislielāko atbalstu.

Otrā rakstā mūsu 102 gadus pieredzējusī māsa Skaidrīte Teremta, atsaucoties uz kādu sarunu Atvērto baznīcu dienā, līdzdala savas atmiņas. Tās lasot, patiesi priecājos, ka Dievs dāvā draudzei tik stiprus cilvēkus ar gaišu prātu un labu atmiņu.

Rubrikā *Vārds mācītājam* jūs uzrunās Baltijas ūnijas prezidents Dāvids Nimmiks. Rakstā “Ko vēlas Dievs?” viņš aplūkojis Mihas grāmatas 6. nodaļas 8. pantu.

Rubrikā *Pa Bībeles lappusēm* piedāvājam semināra “Vairāk Jēzus” 6. lekciju. Tās nosaukums – “Esi mierā un zini”, centrālā rakstvieta Psalmi 46:11: “Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs.”

Vēl jūs gaida vairāki atskata raksti, spēcinoša veselīga ēdiena recepte, pārdomas par to, kā rakstīt vietniekvārdu “viņš” attiecībā uz Dievu, kā arī īpašās rubrikas *Jauniešiem, Bērniem un pusaudžiem*.

Nobeigumā vēlējums no Praviešu Gara: “Cilvēka rokās var atrasties dārga sēkla, bet šī sēkla vēl nav augļu dārzs. Sēkla vispirms jāiesēj, un tikai tad tā var izaugt par koku. Prāts ir dārzs; raksturs – augļi. Dievs mums ir devis spējas, lai mēs tās koptu un attīstītu. Mūsu pašu rīcība noteic mūsu raksturu. Šo doto spēju saskanīga vingrināšana, lai izveidotu vērtīgu raksturu, ir darbs, kuru nevar padarīt neviens cits kā vien mēs paši.” (“Liecības draudzei”, 4., 606. lpp.)

Vingrināsim sev dotās spējas un nepagursim! Iestāsimies lūgšanās cits par citu! Garīgā atmoda nāks kā atbilde. Lai Dievs bagāti svētī jūs un jūsu mīļos!

Uz tikšanos septembrī, ja tāda būs Viņa griba!

Anitra Roze, AV galvenā redaktore

VĀRDS LDS PREZIDENTAM

Mīļie brāļi un māsas Kristū, dārgie lasītāji!

Par garīgo atmodu runā daudzi kristieši – lūgšanu nedēļās, konferencēs, grāmatās un diskusijās. Un tomēr tik bieži šie vārdi paliek kā skaists jēdziens, pēc kura ilgojamies, nevis reāla pieredze, kas maina mūsu ikdienu. Varbūt tāpēc, ka meklējam to nepareizajā vietā vai gaidām nepareizajā brīdī.

Bībelē ir stāsts, kas šo pārpratumu izgaismo īpaši skaidri. Jēzus mācekļi tobrīd ir pilsētā, pērk maizi (Jņ. 4:8) – tiek risināts parasts sadzīves jautājums. Neviens no viņiem nedomāja, ka tieši šajā stundā notiks kaut kas tāds, par ko lasīs vēl pēc diviem tūkstošiem gadu. Mēs bieži iedomājamies, ka garīgā atmoda gaida mūs īpašos brīžos – lūgšanu nedēļās, lielās konferencēs. Tā var notikt. Bet šoreiz Jēzus izvēlas negaidītāko vietu un negaidītāko stundu – pusdienas karstumā, Samarijā, pie akas. Tur Viņš satiek sievieti, kurai pēc visiem tā laika likumiem nevajadzētu ar Viņu runāt. Viņa ir samariete, tātad no tautas, ko ebreji ne par ko neuzskatīja. Tajā laikā un kultūrā svešs vīrietis ar sievieti sabiedriskā vietā nedrīkstēja runāt, kur nu vēl mācīt. Sieviete bija izstumta no sabiedrības dēļ nosodījuma par piecām neveiksmīgām laulībām. Vienā teikumā – “Dod Man dzert” – Jēzus pārkāpj reliģisku, nacionālu un dzimuma robežu, kuru neviens Viņa laikabiedrs neiedomājās apšaubīt. Šī saruna katru no mums uzrunā atšķirīgā veidā. Dzīves salauztam draudzes loceklim tā atgādina, ka garīga jaunpiedzimšana un atmoda iespējama arī tur, kur ir pieļautas nopietnas kļūdas. Jaunatgrieztajam tā ir liecība, ka Kristus meklē tieši viņu. Izdegušam un sagurušam kalpotājam tā atgādina, ka arī Jēzus pusdienas karstumā apsēdās pie akas noguris (Jņ. 4:6), un tieši tur notika visdziļākā saruna. Tam, kurš mēra ticību pēc pareizības, sievietes atsaukšanās atgādina, ka Dievs vispirms meklē godīgu sirdi, ne nevainojamu biogrāfiju. Un jaunietim tā rāda autentiskumu, ko Jēzus meklēja un atrada tieši šajā sievietē. Jēzus viņu neuzrunā ar nosodījumu. Izdzirdot vārdus “Ej, sauc savu vīru”, viņa saprot, ka ir atmaskota. Bet nekāda pārmetuma nav. Ir tikai piedāvājums – ūdens, kas kļūs viņā par avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai (Jņ. 4:14).

Mēs šeit varam mācīties, ka, piedzīvojot patiesu garīgu atmodu, vispirms tiek atsegta mana paša sirds, nevis kaimiņa. Kāpēc gan tik daudzi no mums, kas gadiem esam draudzē, tomēr nekad nepiedzīvojam šo dziļo atsvaidzinājumu? Bieži vien mūsu lūgšana un Bībeles lasīšana ir kļuvusi formāla. Tas notiek, kad darām “pareizās lietas” mehāniski, bet tur nav Dievam atvēras sirds. Dažkārt sirdī ir neizsūdzēts grēks vai neatrisināts attiecību jautājums. Dažam ceļā stājas izkropļots Dieva tēls – bargs tiesnesis, nevis Tēvs, kas ar mīlestības pilnu sirdi gaida, lai pie Viņa nākam. Un dažkārt vaina var slēpties arī vietējās draudzes kultūrā, kur atklātība par dzīves pārdzīvojumiem tiek nosodīta, nevis pieņemta.

Pravietis Jeremija reiz Dieva tautai pārmeta: “[..] tie atstājuši Mani, dzīvā ūdens avotu, un izrakuši sev akas, cauras akas, kas nepatur sevī ūdeni!” (Jeremijas 2:13) Reliģisks formālisms ir viens no patiesas atmodas šķēršļiem. Sieviete pie akas mēģina runāt par pareizo pielūgsmes vietu, bet Jēzus atbild: “[..] **īstie dievlūdzēji pielūgs Tēvu garā un patiesībā**.” (Jāņa 4:23, 24) Nevis tikai noteiktās vietās, ne pēc formulas, bet ik dienu un no visas sirds, Svētā Gara vadībā un saskaņā ar patiesības Vārdu.

Kā izskatās šī dzīvā ūdens saņemšana praksē? Tā sākas ar nesteidzīgu laiku vienatnē ar Dievu, lai patiesi satiktu Debesu Tēvu, nevis tikai virspusēji vai formāli veiktu kādu kristīgās prakses vingrinājumu. Tā turpinās ar godīgumu, drosmi izsūdzēt to, ko slēpjam, un lasot Bībeli kā personisku un pārveidojošu Dieva Vārdu. Tā nozīmē konkrēti lūgt pēc Svētā Gara darba savā dzīvē, nevis paļauties tikai uz savu gribasspēku – tāpat kā samariete pati nevarēja sev sagādāt kaut ko vairāk kā tikai ūdeni, ko smēla no akas. Tā nozīmē arī Dieva spēkā pārvarēt savas bailes un meklēt kādu, kam liecināt par Jēzu Kristu.

Un te ir tas visskaistākais – sieviete atstāj savu ūdens trauku un skrien stāstīt tieši tiem cilvēkiem, no kuru skatieniem visu mūžu bija slēpusies. Garīga atmoda uzvar bailes un kompleksus, kas mūs gadiem bija turējuši saķēdētus un noslēgtus. Tā vienmēr ir pamanāma, ne tāpēc, ka kāds liek, bet tāpēc, ka persona, kas patiesi satikusi un iepazinusi Jēzu Kristu, nespēj to noslēpt un par to klusēt.

Varbūt Tavā telefonā šobrīd ir vairākas lietotnes garīgai izaugsmei, un tomēr – cik sen ir bijis brīdis, kad patiesi apstājies klusumā un ļāvi Kristum Tevi uzrunāt tur, kur esi? Neej garām akai steigā, mēģinot piepildīt trauku ar to pašu parasto ūdeni, kas neremdē dvēseles slāpes! Apstājies!

Un, kad Viņš Tevi patiesi satiks un atjaunos, negaidi ilgi, lai par to pastāstītu citiem!

Vēlot Dieva svētības,
Imants Ģipslis,
Latvijas draudžu savienības prezidents-bīskaps

MAZSALACAS DRAUDZES 95 GADU JUBILEJA

“Un, staigādams gar Galilejas jūru, Jēzus ieraudzīja divi brāļus [..]. Un Viņš uz tiem saka: “Nāciet Man līdzi [..].” Un tie tūdaļ atstāja savus tīklus un sekoja Viņam.” (Mt. 4:18–20)

Līdzīgi pirms 95 gadiem Dievs uzrunāja un aicināja Mazsalacas iedzīvotājus: “Nāciet Man līdzi!” Bija ļaudis, kas atsaucās šim aicinājumam, un rezultātā 1931. gadā Mazsalacā tika dibināta draudze.

Šajā pavasarī mums bija izdevība pateikties Dievam par draudzes 95 gadu pastāvēšanu. Draudze šos svētkus apvienoja ar visā Latvijā iedibinātu pasākumu – Atvērto baznīcu dienu, kas notika 16. maijā. Dievs mūs svētīja ar brīnišķīgu, pavasarīgu dienu.

Mūsu iecere bija sniegt iedzīvotājiem adventistu draudzes lielo glābšanas plānu. Katram bija iespēja pabūt vairākās stacijās, lai uzzinātu, piedzīvotu un pat kaut ko nogaršotu.

Dievs ir visa iesākums un Radītājs. Tas bija pirmais pieturas punkts. Nākamajā pieturas punktā tika atainota grēkā krišana. Pasaule grēka rezultātā saplaisāja. Sākumā bija iespēja nogaršot ābolu, lai uzminētu, kā tas saistās ar reliģiju. Kaut gan saprotam, ka grēkā krišanas iemesls bija daudz dziļāks, ābola ēšana kādam lika aizdomāties, kā jutās Ādams un Ieva.

Vēl nākamajā stacijā bija iespēja nogaršot maizi, lai uzminētu, ko tā mums atgādina. Jēzus sacīja: “Es Esmu dzīvā maize, kas nākusi no Debesīm. Kas ēdīs no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi.” (Jāņa 6:51) Jēzus ir vienīgais atrisinājums mūsu salauztajai pasaulei. Dievs ir paredzējis, ka jau šodien mēs varam baudīt Viņa svētības, dzīvojot kopā ar Jēzu kā vīnakoku, tādēļ pārrunu sākumā varēja nogaršot vīnogas. Lai mēs spētu būt kopā ar Jēzu un saņemt spēku ikdienas dzīvē, nākamā stacija mūs aizveda uz “Lūgšanu zemi”, kur vispirms katram bija iespēja padzerties ūdeni, kas lika aizdomāties par to, ka Jēzus ir kā Dzīvais ūdens. Bija iespēja izvēlēties, par ko lūgt. Varēja, piemēram, uzrakstīt Dievam vēstuli, aizlūgt par kādu, izveidojot rokasspradzi, ierakstīt smiltīs lietas, ko vēlies atstāt un piedot, lai pēc tam tās nodzēstu. Bija arī iespēja uzrakstīt vienu no tūkstoš pateicībām.

Pēdējā stacija bija “Ceļa norāžu stabs” ar uzrakstiem “Nāve un dzīvība” un dažādiem virzieniem – ar iespēju izvēlēties. Draudzes dievnama atrašanās vieta bija kā uzskatāms palīglīdzeklis izvēlei, jo pāri gravai atrodas kapsēta. Prieks bija redzēt, ka visi izvēlējās dzīvības virzienu.

Pateicība SDA Latvijas draudžu savienībai par atbalstu un bīskapam Imantam Ģipslim par svētku uzrunu! Pateicība mūziķiem, kuri ar dziesmām pieskandināja visu Mazsalacu. Pēc svētku programmas bija sadraudzības un atmiņu brīži, kā arī garda maltīte.

Mūsu kā draudzes kopīgā vēlēšanās un lūgšana ir, lai mēs šajā mazpilsētā varētu slavēt Kungu, pasludināt Viņa darbus un dziedāt Tam Kungam slavas dziesmas!

“Tanī dienā tu sacīsi: “Es Tev pateicos, Kungs! [..] Tiešām, Dievs ir mana pestīšana, es esmu paļāvības pilns un nebīstos, jo Dievs Tas Kungs ir mans stiprums un mana slavas dziesma; Viņš bija priekš manis pestīšana!” [..] Pateicieties Tam Kungam, piesauciet Viņa vārdu, pasludiniet Viņa darbus tautu starpā! Daudziniet, ka augsti teicams un dižens ir Viņa vārds! Dziediet Tam Kungam slavas dziesmas, jo Viņš ir darījis varenus darbus, lai tas top zināms pa visām zemēm!” (Jes. 12:1–5)

Dagnija Lapa,
Mazsalacas draudzes mācītāja
Foto: Ilze Avotiņa un Elīna Ģipsle

NEDĒĻAS NOGALE MEITENĒM

No 12. līdz 14. jūnijam meitenes vecumā no 12 līdz 15 gadiem piedzīvoja brīnišķīgu nedēļas nogales programmu. Satikšanās vieta bija viesu nams "Vecupenieki" Spuņciema pusē, kur trīs dienas dalībnieces baudīja sadraudzību mierpilnā un skaistā dabas nostūrī pie upes.

Viena no pirmajām nodarbībām bija veltīta savstarpējai komunikācijai, kur meitenes praktiskā veidā mācījās attīstīt klausīšanās prasmes. Vai zināji, ka sarunā vārdi veido tikai aptuveni 7 % no vēstījuma, balss tonis – 38 %, bet neverbālā saziņa (žesti, mīmika, acu kontakts u. c.) – 55 %? Šis fakts pārsteidza arī dalībnieces un rosināja aizdomāties par to, cik nozīmīga ir saruna klātienē. Mūsdienās esam pieraduši sazināties ar īsziņām, fotogrāfijām un emocijzīmēm, tomēr nekas neaizstāj satikšanos klātienē vai videozvanā. Tieši sarunās aci pret aci varam ieraudzīt otra cilvēka emocijas un būt patiesi klātesoši viens otram.

Dievs mūs ir radījis attiecībām. Viņš aicina lietot vārdus, kas ceļ, iedrošina un ir Viņam patīkami. Nodarbība mudināja meitenes aizdomāties par to, kā viņu vārdi, attieksme un rīcība ietekmē apkārtējos.

"Lai Tev patīk manas mutes valoda un manas sirds domas Tavā priekšā, ak, Kungs, mans patvērums un mans pestītājs!" (Psalmi 19:15)

Katrs rīts sākās ar kopīgu Bībeles nodarbību, bet vakara programmā tika atvērtas iemīļotās burciņas ar dalībnieču dienas laikā iesūtītajiem jautājumiem, liecībām un lūgšanu vajadzībām. Šie vakara brīži, ko papildināja meiteņu izvēlētas dziesmas, kļuva par īpašu sadraudzības laiku.

Sabatā meitenēm bija iespēja aktīvi iesaistīties dievkalpojuma veidošanā. Viņas pašas lasīja Bībeles pantus, dziedāja, muzicēja un dalījās pārdomās. Dievkalpojuma otrajā daļā meitenes izveidoja septiņas grupas un pētīja dažādus attiecību piemērus Bībelē, iepazīstot Ruti un Naomiju, Elizabeti un Mariju, Martu un Mariju, Mozu un Mirjamu, kā arī citas Bībeles personas. Pēc tam katra grupa dalījās savās atziņās par īstu draudzību, dzīves vērtībām un uzticēšanos Dievam ikdienā.

Dievs atbildēja uz mūsu lūgšanām par labvēlīgiem laikapstākļiem, tādēļ Sabata pēcpusdienā varējām doties pastaigā uz jūru.

Par būtisku nedēļas nogales daļu kļuva arī kopīgās maltītes, kas tika gaidītas ar nepacietību. Tās deva spēku dienas aktivitātēm un, protams, priecēja, jo bija ļoti gardas.

Radošajā darbnīcā "Veselīgi našķi" meitenes gatavoja veselīgus gardumus Sabatam – kēksiņus, karoba trifeles, vafeles un čijas pudiņu. Savukārt apgleznošanas darbnīcā katra meitene veidoja dizainu savam priekšautam, ko nedēļas nogales noslēgumā varēja paņemt līdzi uz mājām.

Sirsnīgs paldies nometnes komandai – Ivetai, Ramonai, Elizabetei, Madarai, Tīnai, Junitai, Ellai, Ievai, Mārītei un Edgaram – par ieguldīto darbu, rūpēm un kalpošanu! Paldies arī ikvienai dalībniecei, kura ar savu klātbūtni, iesaisti un atsaucību veidoja šo nedēļas nogali! Visvairāk pateicamies Dievam par Viņa vadību, svētībām un katru labo dāvanu, ko piedzīvojām kopā!

Agnete (dalībniece):

"Meiteņu nedēļas nogale bija ļoti īpaša un piepildīta. Mēs daudz mācījāmies no Bībeles. Krāsojām priekšautiņus, spēlējām "kartupeļus", draudzējāmies un lieliski pavadījām laiku kopā. Skolotājas atbildēja uz mūsu jautājumiem, kopā lūdzām un dalījāmies ar savām liecībām. Šī bija brīnišķīga nedēļas nogale, kurā ieguvām jaunus draugus un tuvāk iepazinām Dievu. Noteikti braukšu nākamgad!"

Madara (skolotāja):

"Šajās kopā pavadītajās dienās caur Bībeles nodarbībām un radošajām aktivitātēm vēlējāmies meitenes uzrunāt un garīgi stiprināt, pievēršoties trim tēmām, kas veido pamatu laimīgai cilvēka dzīvei: attiecības ar Dievu – "Kas es esmu Dievā?", attiecības ar līdzcilvēkiem – "Kāda draudzene esmu es?", kā arī attieksme pret saviem pienākumiem – "Vai esmu pateicīga ņēmēja un priecīga devēja?". Piedzīvojām, kā Svētais Gars īpaši pieskaras meiteņu sirdij. Viens no maniem mīļākajiem mirkļiem bija redzēt, kā meitenes kļuva arvien drošākas savā ticībā. Ja pirmajās dienās viņas vēl nebija tik pārliecinātas lūgt Dievu skaļi, tad noslēguma aplītī gandrīz katra izteica savu pateicību Debesu Tēvam.

Mūsu mērķis ir radīt drošu vidi, kurā meitenes var stiprināt savu ticību, mācīties lūgt, liecināt, uzdot jebkādus jautājumus, arī tādus, kurus citkārt baidītos uzdot, un veidot īstas mūžības draudzības."

Emīlija (dalībniece):

"Meiteņu nedēļas nogale bija lieliska iespēja pavadīt laiku kopā ar draudzenēm un pabūt kristīgā, jaukā un mierīgā atmosfērā. Sagatavotās aktivitātes palīdzēja arvien vairāk iepazīt citai citu un arī pašai sevi. Paldies katram, it īpaši pavārītēm, kas palīdzēja šo nedēļas nogali padarīt īpašu, bet vislielākā pateicība Dievam, kurš parūpējās par laikapstākļiem!"

Amanda (dalībniece):

"Man paliks labas atmiņas no šīs meiteņu nedēļas nogales. Bija ļoti priecīgi un interesanti brīži, pavadot laiku ar draugiem šajās trīs dienās. Man ļoti patika sabats, kurā mēs ēdām paštaisītu ēdienu, kā to pagatavot, mums pastāstīja Ieva Punte. Sabatā bija skaista, interesanta pastaiga gar jūru, un mēs labi pavadījām laiku, spēlējot spēli "Kartupelis". Man patika nodarbības un īpaši vakara programma, kurā mēs dziedājām dziesmas, pārrunājām dienā notikušo un klausījāmies, kā skolotājas atbild uz jautājumiem, ko uzdevām. Man ļoti patika būt šajā nedēļas nogalē."

Junita (skolotāja):

"Man bija prieks piedalīties šajā pasākumā un iepazīties ar vēl neredzētām meitenēm. Meitenes mūsu kopīgajiem vakariem izvēlējās visskaistākās dziesmas, ar kurām kopīgi varējām slavēt Dievu. Mani arī patīkami pārsteidza meiteņu vēlme izpalīdzēt dažādos darbos un atsaucība, veidojot kopīgu dievkalpojumu sabata rītam."

Tīna (skolotāja):

"Pēc meiteņu nedēļas nogales vēlos īpaši slavēt Dievu par brīnišķīgajām meitenēm, kuras Viņš atveda uz šo pasākumu. Viņas visas ir tik brīnišķi un skaisti radītas un tik dārgas Jēzus acīs! Viņas ir liela svētība ne tikai cita citai, bet arī mums, skolotājām. Mirkļi, kad varēju redzēt viņu talantus un radošumu, piedzīvot mīļos smaidus un apskāvienus un censties atbildēt uz viņu daudzajiem jautājumiem, mani iedvesmoja un ļoti iepriecināja."

Ieva (skolotāja un dalībnieces mamma):

"Jau otro gadu man bija iespēja būt mazai daļai no meiteņu nedēļas nogales. Šogad īpašs prieks bija kalpot kopā ar meitu, kura pamazām no dalībnieces kļūst par kalpotāju.

Vēroju meitenes un domāju, kas ir tā īpašā vērtība šādam satikšanās brīdim. Ikdienā bieži meitenes ir vienas ar savu pārliecību, ticību. Skolā, pulciņos un citur reti kad atrodas kāda līdzīgi domājoša meitene. Dažreiz mazā draudzē meitene ir vienīgā meitene. Un jūs jau zināt, cik ļoti meitenes vēlas parunāties un padraudzēties. Lai arī īsu brīdi, bet tomēr bija iespēja satikties, iepazīties, izjust draudzīgu atmosfēru un saprast: es neesmu vienīgā, ir arī citas meitenes, kuras cīnās ar tādiem pašiem izaicinājumiem.

Lai Debesu Tēvs stiprina meitenes apziņā, ka viņas nav vienas, palīdz ticēt un uzticēties Viņam, un būt kristīgā sadraudzībā savā starpā!"

LDS Bērnu kalpošanas nodaļa

ADVENTISTI HOLOKAUSTA LAIKĀ

Adventistu publikācijās un grāmatās ir minēti vairāki ebreju glābēji holokausta laikā. Tās ir māsas Klebais – Aleksandra un Margarita un Viļumsonu ģimene Katlakalnā, kas piedalījās no Rumbulas izbēgušās Frīdas Mihelsones glābšanā.[1]

[1] Skat. "Adventes Vēstis", 2026. g. janvāris.

Māsas Aleksandra un Margarita Klebais (pirmskara fotoattēli)

Artilērijas iela 17-10, kur dzīvoja māsas Klebais, bija viena no vietām, kur laikā no 1942. līdz 1943. g. slēpa Frīdu Mihelsoni.

Piemiņas zīme uz ietves Artilērijas ielā 17, iepretī māsu Klebais dzīvoklim.

Aleksandra strādāja par pavāri tuberkulozes slimnīcā, bet Margarita par medmāsu kara hospitālī.

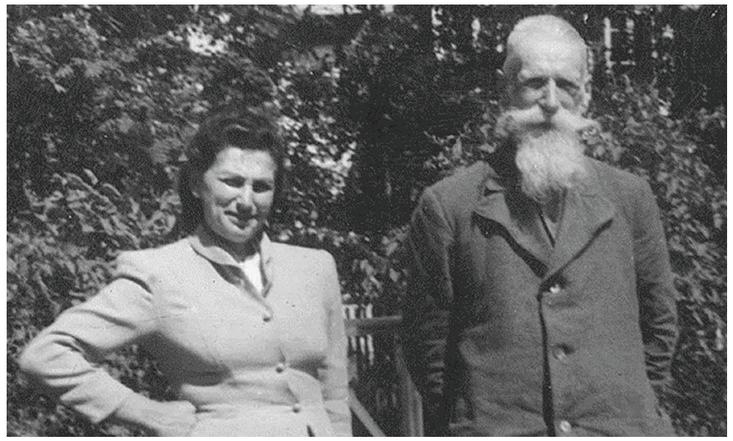
Vēl bija māsas Apogas – Katrīna un Jevgēnija, kā arī Kristīne Vīksna, kas piedalījās Īzaka Kleimaņa un Josifa Ābramsona glābšanā. Josifs bija mazs bērns, kuru vispirms glāba Anna Zēberga, jo tas bija viņu kaimiņu bērns. Vēlāk viņa nogādāja puisīti pie Apogām un palīdzēja ar pārtiku. Māsas Apogas 1942. g. vasarā bērnu aizveda uz Abreni pie adventistiem Ivaņenko ģimenes. Taču tur kaimiņiem radās aizdomas par ebreju bērna slēpšanu, tādēļ zēnu nogādāja atpakaļ Rīgā. Viena no māsām kopā ar bērnu vasarās dzīvoja pie Mārupes policista, adventista Jāņa Stebera. Bērnu izdevās glābt, un pēc kara viņš sagaidīja arī savu māti atgriežamies no vācu koncentrācijas nometnes.

Pārtiku Īzakam Kleimanim un Josifam Ābramsonam gādāja gan Anna Zēberga, gan Kristīne Vīksna un, protams, māsas Apogas, kā arī dažas uzticamas poļu un vācu ģimenes. Šīs pašaizliedzības pārliecināts, Īzaks Kleimanis vēlāk ieauga adventistu kopienā un kļuva par sludinātāju.[2]

Mazāk zināms, ka šie nebija vienīgie adventisti, kuri piedalījās ebreju glābšanā 2. pasaules kara laikā.

Amatnieks Vladimirs Mičko-Megrins (1912–1995) kopā ar māsu Olgu Kateņevu-Neimani un māti Elizabeti piedalījās ebreju sievietes slēpšanā. Man nav zināms, pie kuras adventistu draudzes viņi piederējuši. Vladimirs 1941. g. rudenī strādāja par geto ieslodzīto sieviešu strādnieču kolonnas pavadoni, nogādājot sievietes darbā uz šūšanas fabriku. Tur viņš iepazinās ar Geniju Knohu (vēlāk viņas vārds bija Karolīna Taica), kura bēga no geto un patvērās Vladimira un viņa ģimenes mājvietā.

[2] Skat. "Adventes Vēstis" 2007. g. marts, kā arī grāmatu "Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu darbinieki".

Frīda Mihelsone un Vilhelms Viļumsons pēc kara Katlakalnā.

Īzaks Kleimanis 1962. gadā.

Lai slēptu Geniju, Vladimirs savā dzīvoklī zem grīdas izraka 2.5 m platu, 2.5 m garu un 1 m dziļu bedri. Tā kā dzīvoklis atradās Visvalža ielā 7, pirmajā stāvā, šādu slēptuvi bija iespējams izveidot. Virs šīs slēptuves bija novietots galds. Grīdas dēļus varēja nofiksēt no bedres iekšpuses. Bedrē nebija ventilācijas, tāpēc tajā nevarēja uzturēties ilgstoši. To izmantoja vienīgi briesmu brīžos, jo tajā varēja patverties dažu sekunžu laikā. Pārējā laikā Genija uzturējās dzīvoklī. Viņa slēpās no 1941. g. novembra beigām līdz 1944. g. oktobrim.

Olga Kateņeva-Neimane un Vladimirs Mičko-Megrins 1988. gadā.

Vācu okupācijas laikā Vladimirs un Olga vairākkārt tika izsaukti uz policiju, jo bija radušās aizdomas par palīdzības sniegšanu padomju karagūstekņiem (abi bija palīdzējuši tiem bēgt no gūsta). Tomēr pret viņiem netika atrasti pierādījumi, kas ļautu abus apcietināt un nosūtīt uz ieslodzījuma vietu. Olga palīdzēja ar pārtiku meitenes Genijas piederīgajiem Rīgas geto un vēlāk koncentrācijas nometnē "Kaiserwald" (tagad Sarkandaugavā), kamēr viņi vēl bija dzīvi.

1991. gadā Olgai Kateņevai-Neimanei un viņas brālim Vladimiram Mičko-Megrinam piešķīra apbalvojumu "Taisnie starp tautām".

Dievnama pagalmā, Brīvības ielā 12, ielas malā atradās kafejnīca "Flora". Tajā dzīvoja dažādi cilvēki. Ne visi tie bija adventisti. Tur atradās amatnieka, kurpnieka Barneta Rozenberga darbnīca. Viņš gan nebija adventists, tomēr šis notikums ir saistīts ar draudzes īpašumā esošo ēku. Kara laikā Rozenbergs

Jevgēnija Apoga. Viņas māsas Katrīnas fotogrāfiju es vēl nekad neesmu redzējis.

Nams Ģertrūdes 57 iekšpagalmā, kur laikā no 1943. līdz 1944. gadam otrā stāva dzīvoklī pie māsām Apogām slēpa Īzaku Kleimani.

Piemiņas zīme uz ietves Ģertrūdes ielā 57.

Visvalža ielā 7-33 Vladimirs un Olga slēpa ebreju sievieti laikā no 1941. līdz 1944. g.

Piemiņas zīme uz ietves Visvalža ielā 7.

Tērbatas ielā 23/25-40 Ludmila Hordasa slēpa ebreju meiteni laikā no 1941. līdz 1944. g.

sadarbojās ar Žani Lipki un slēpa viņa atvestos ebrejus savas darbnīcas pagrabā. Pēc vairākām ziņām viņš šādi tur bija slēpis piecus ebrejus. Marģers Vestermanis savā grāmatā "Cilvēcība tomēr nebija mirusi" neapraksta, kā šis stāsts noslēdzās. Man vēl nav izdevies atrast kādus avotus, kas pār šo notikumu izlietu vairāk gaismas. Mūsdienās iepretī vietai, kur reiz atradās kafejnīca "Flora", ietves segumā atrodas piemiņas zīme šim varoņdarbam.

Rīgas 1. draudzes locekle Ludmila Hordasa (dzimusi Priede, 1891–1973) no 1941. gada rudens pie sevis slēpa ebreju meitenīti Benitu Barinbaumu (dzimušu 1937. g.), kuru uzdeva par savu ģimenes locekli – Hordasu dēlu māsu. Hordasi pēc tautības bija grieķi, tādēļ tumšmatainas meitenes klātbūtni ģimenē vieglāk varēja izskaidrot. Meiteni palīdzēja slēpt arī Ruta Pelčere. Benitas tēvu Āronu Barinbaumu no 1944. g. 3. oktobra līdz 1944. g. 13. oktobrim slēpa Elza Eineka. Ludmila pārcēlās uz dzīvi pie sava dēla uz ASV 1965. g.[3]

Šī adrese ir atzīmēta M. Vestermaņa grāmatā, lai gan uz ietves pie tās nav novietota piemiņas zīme.

Vēsturnieks Marģers Vestermanis savā grāmatā "Cilvēcība tomēr nebija mirusi" raksta savas pārdomas par ebreju glābējiem, to skaitā arī par adventistiem:

"Domājot par glābēju motivāciju, kādreiz uzskatīju, ka izšķīrēja loma bijusi viņu reliģiskajai piederībai. Latvijas ebreju glābējiem veltītajā pateicības memoriālā Rīgā, Emīlijas Benjaminas (agrāk Gogoļa) ielā 25 atrodami turpat visām Latvijas esošajām konfesijām piederīgo vārdi – te ir katoļi, pareizticīgie, luterāņi, baptisti, adventisti un pat Universālās Baltās brālības pārstāvji. Lai arī starp glābējiem bija ne mazums luterticīgo, vairums no viņiem bija katoļi – tādi bija ne tikai katoliskajā Latgalē, bet arī Rīgā, kur viņi galvenokārt piederēja "mazo cilvēku" slānim. Kā liecina apzinātie glābšanas gadījumi, vislielāko atsaucību vajātie ebreji varēja sagaidīt baptistu un Septītās dienas adventistu kopienās, kuru gatavība atbalstīt un glābt apliecināta daudzu izdzīvojušo ebreju atmiņās. Ja ebreju bēglim laimējās nokļūt pie adventistiem, viņš varēja būt drošs par savu izglābšanos. Par to varēja pārliecināties Rumbulas slaktiņā izdzīvojusi Frīda Mihelsone un rīdzinieks Īzaks Kleimanis, kuru izdzīvošanu lielā mērā noteica tas, ka viņi nokļuva adventistu kopienas aizsardzībā. Izglābto ebreju atmiņas liecina, ka daži adventisti, pirms pieņēmuši lēmumus viņus glābt, "konsultējušies" ar Dievu, izmantojot bibliomantiju, proti, uzšķīruši uz labu laimi Bībeli, lai uzzinātu Dieva norādi, kā viņiem rīkoties konkrētajā gadījumā."

Nezinu gan, cik plaši bija izplatīta prakse izmantot bibliomantiju dzīves padoma meklēšanā tajās dienās. Zināms ir tikai par māsām Apogām, kuras bija guvušas pārliecību par Īzaka Kleimaņa glābšanu no Salamana pamācībām 24:11, ko viņas uztvēra kā Dieva zīmi un satvēra to kā savu uzdevumu un apsolījumu pēc svētības un palīdzības: "Glāb tos, kurus nevainīgus taisās nonāvēt, un neatraujies no tiem, kurus paredz nomākt un nožņaugt." Šie vārdi atņēma šaubas rīkoties.

Marģers Vestermanis secina: "Smagais lēmums glābt bija jāpieņem apstākļos, kad ievērojamai sabiedrības daļai ebrejs bija svešinieks, nacisma laikā – izstumtais zemcilvēks. Taču glābējam viņš bija līdzcilvēks, kurš pelnījis līdzcietību un kuru nevar vienkārši pamest, nemēģinot viņam palīdzēt. Domāju, viņi dziļi izjuta gan Kanta, gan Lutera vārdus: "Es nevaru citādi!" Glābt nelaimē nonākušo bija viņu identitātes neatņemama daļa, jo viņi, pēc būtības, jau pirms holokausta bija gatavi savam humānajam veikumam.

Gadiem ilgi esmu lauzījis galvu par to, kas varētu būt vispārējs, uz visiem glābējiem attiecināms viņu cēlsirdīgās stājas izskaidrojums. Pats brīnos, ka tikai tagad esmu apjautis – tā bija viņu attieksme pret glābjamajiem ebrejiem kā pret savējiem. Ebreji bija kļuvuši par līdzpilsoņiem, līdzcilvēkiem, paziņām, ar kuriem ikdienā sagājās, draudzējās un pilnīgi dabiski uztvēra tos par savējiem."[4]

Andris Pešelis

[3] Avots: Vestermanis, Marģers. "Cilvēcība tomēr nebija mirusi", Rīga: Latvijas ebreju kopiena, 2025, 258., 259. lpp.

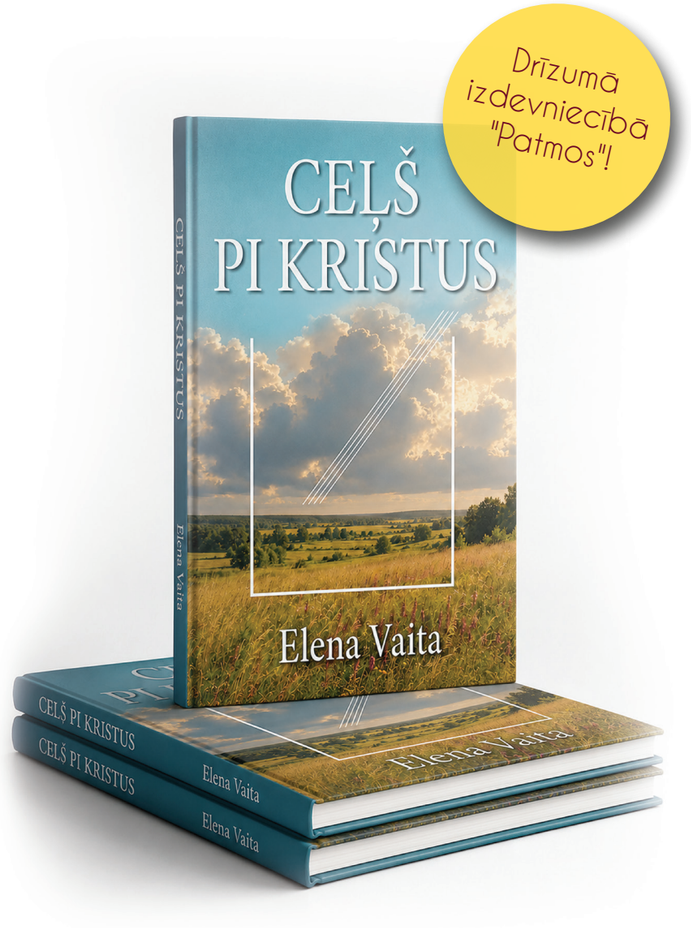
[4] Avots: Vestermanis, Marģers. "Cilvēcība tomēr nebija mirusi", Rīga: Latvijas ebreju kopiena, 2025, 205, 206, 208. lpp.

Ludmilas Hordasas fotogrāfija jau pēc kara. Attēls no Skaidrītes Teremtas albūma.

Benita Barinbauma un Ludmila Hordasa 1946. gadā. Attēlā blakus šī fotogrāfija ir redzama aiz Ludmilas muguras rāmītī. Attēls no muzeja ekspozīcijas "Ebreji Latvijā" Skolas ielā 6.

Grāmata "Ceļš pie Kristus" ceļu pie lasītājiem pirmo reizi uzsāka 1892. gadā. Kopš tā laika šī dzīvi izmainošā grāmata tikusi iztulkota vairāk nekā 150 valodās, kļūstot par 9. visvairāk tulkoto grāmatu pasaulē.

Izdevniecībā "Patmos" pirmo reizi klajā nāks šīs grāmatas tulkojums latgaliešu valodā, kas ir viena no mūsu pasaulplašās draudzes misijas valodām. Lai šīs grāmatas mīlestības pilnā vēsts ir par stiprinājumu ikvienam Latgales iedzīvotājam! Šī ir mūsu iespēja doties misijā!

"Lūgšana ir sirds atvēršana Dievam kā Draugam.
Tā ir nepieciešama ne tādēļ, lai Dievam darītu zināmu,
kas mēs esam, bet gan tādēļ, lai Kungs mūs darītu spējīgus
Viņu pieņemt. Lūgšana nenoved Dievu pie mums,
bet mūs paceļ augšup pie Viņa."

"Lyugšona ir sirds attaiseišona Dīvam kai Draugam.
Jei ir vajadzeiga na deļtuo, kab Dīvam dareitu zynomu,
ka mes asam, bet gon deļtuo, kab Kungs myus dareitu spiejeigus
Jū pījimt. Lyugšona nanūvad Dīva pi myusu,
bet myus paceļ iz augšu pi Juo."
(E. Vaita)

Ko vēlas Dievs?

Dāvids Nimmiks (David Nõmmik),
SDA Baltijas ūnijas prezidents

Es jūs sveicinu Jēzus Kristus vārdā ar skaidrajiem un nemainīgajiem Mihas grāmatas 6:8 vārdiem: "Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko Tas Kungs no tevis prasa, proti, darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā!" Šī nav jauna vēsts. Kā rakstīja ķēniņš Salamans: "Kas ir jau bijis, tas atkal būs, un, kas ir jau noticis, tas atkal notiks, jo nekā jauna nav zem saules." (Salamans mācītājs 1:9, 10) Vēlāk viņš piebilst: "Kas tagad ir, tas jau sen ir bijis, jo Dievs nereti atjauno arī jau sen pagājušo." (Salamans mācītājs 3:15)

Rakstos mums atkārtoti tiek atgādināts, ka Dieva griba nav apslēpta. Apustulis Pāvils raksta: "Jo, ko par Dievu var zināt, tas viņiem ir atklāts: Dievs pats viņiem to atklājis." (Romiešiem 1:19) Citiem vārdiem sakot, cilvēki nav atstāti bez gaismas; izaicinājums nav tikai zināt, bet gan uzticīgi dzīvot saskaņā ar to, kas ir pareizi.

Šodienas tekstā ir pausta patiesība, ko Dieva tauta jau sen zina. Pravietis Miha raksta: "Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko Tas Kungs no tevis prasa, proti, darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā!" (Mihas 6:8) Miha kalpoja astotajā gadsimtā pirms mūsu ēras Jotāma, Ahasa un Hiskijas valdīšanas laikā, un, līdzās Jesajam, viņš brīdināja par sodu, kas nāks pār Israēlu un Jūdeju. Viņš izceļ trīs skaidras Dieva prasības: darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā. Sākumā tas šķiet vienkārši un saprotami. Tomēr, kā atzīmēja slavenais Marks Tvens: "Mani neuztrauc tās Bībeles daļas, kuras es nesaprotu, bet gan tās daļas, kuras es saprotu." Šis novērojums ir patiess, jo paklausība bieži vien ir grūtāka nekā izpratne.

Pat 21. gadsimtā, neskatoties uz straujo tehnoloģisko progresu, cilvēka sirds dziļākā vajadzība paliek nemainīga. Cilvēki bieži zina, kas ir labs, tomēr cīnās, lai to darītu. Kā raksta Pāvils: "Jo es zinu, ka manī, tas ir, manā dabīgajā miesā, nemīt nekas labs. Labu gribēt man ir dots, bet labu darīt ne." (Romiešiem 7:18) Salamans saprata šo spriedzi. Viņš zināja, ka poligāmija nav Dieva plāns, tomēr viņš padevās kārdinājumiem un ķēniņu paražām. Jēkabs skaidri apraksta šo modeli: "Bet katru kārdina viņa paša kārība, to vilinādama un valdzinādama. Pēc tam kārība, kad tā ieņēmusies, dzemdē grēku, bet grēks padarīts dzemdē nāvi." (Jēkaba 1:14, 15) Tas liek uzdot nopietnu jautājumu: "Vai mēs esam pietiekami gudri, lai mācītos no kļūdām?"

Jēzus laikā kāds priekšnieks jautāja: "Labo Mācītāj, kas man jādara, lai es iemantotu mūžīgo dzīvību?" (Lūkas 18:18) Jēzus vispirms norādīja viņam uz baušļiem, un vīrs atbildēja, ka ir tos ievērojis kopš jaunības. Tad Jēzus atklāja viņa sirds patieso problēmu: "Vienas lietas tev vēl trūkst: pārdod visu, kas tev pieder, un izdali to starp nabagiem, tad tev būs manta Debesīs, un tad nāc Man līdzi!" (22. p.) Par to priekšnieks nevis priecājās, bet gan kļuva ļoti skumjš, jo paklausība aizskāra to, ko viņš mīlēja visvairāk.

Ko tad Dievs no mums prasa? Israēls jau zināja atbildi. 5. Mozus 10:12, 13 teikts, ka mums jābīstas To Kungu, jāstaigā visos Viņa ceļos, jāmīl Viņš, jākalpo Viņam no visas sirds un dvēseles un jāpilda Viņa baušļi mūsu pašu labā. Šīs tēmas cieši saskan ar Mihas 6:8 vēstījumu.

Citā aprakstā Jēzus uz jautājumu: "Mācītāj, ko man būs darīt, lai iemantoju mūžīgo dzīvību?" atbildēja ar pretjautājumu: "Kā stāv bauslībā rakstīts, kā tu tur lasi?" Atbilde bija pareiza: "Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu un savu tuvāko kā sevi pašu." (Lūkas 10:25–27) Pareiza mācība ir svarīga, bet patiesais pārbaudījums ir tas, vai mēs dzīvojam saskaņā ar šo mācību. Tāpēc Jēzus teica: "[..] dari to un tu dzīvosi." (28. p.)

Ticība un reliģija ir tukša, ja šie principi netiek lietoti ikdienas dzīvē.

> "Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko Tas Kungs no tevis prasa, proti, darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā!" (Mihas 6:8)

> "Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu un savu tuvāko kā sevi pašu." (Lūkas 10:25–27)

Jēkabs to saka skaidri – ja kāds apgalvo, ka viņam ir ticība, bet neko nedara, lai apmierinātu brāļa vai māsas vajadzības, šī ticība ir mirusi (skat. Jēkaba 2:14–17). Patiesu ticību redz darbībā.

Tas mūs aizved atpakaļ pie kādas labi zināmas cilvēciskas tieksmes: mēs bieži meklējam attaisnojumus, lai izvairītos darīt to, kas ir pareizi. Lūka saka, ka rakstu mācītājs uzdeva jautājumu: "Kurš tad ir mans tuvākais?", "gribēdams attaisnoties" (Lūkas 10:29). Atbildot uz to, Jēzus pastāstīja līdzību par žēlsirdīgo samarieti. Trīs vīri sastapa ievainoto ceļinieku, bet tikai viens parādīja viņam žēlsirdību. Mācība bija nepārprotama: "Nu tad ej un dari tu arī tāpat." (Lūkas 10:37)

Atgriezīsimies pie mūsu teksta: "Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko Tas Kungs no tevis prasa, proti, darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā!" (Mihas 6:8)

Mihas vārdi tika doti laikā, kad Jūdejā valdīja bīstams garīgs pagrimums. Perspektīva bija drūma: labā ietekme vājinājās, savukārt ļaunums pieauga. Ķēniņš Ahass atmeta Dieva norādījumus, pievērsās elkdievībai un pat noveda tautu pie dziļi atbaidošām praksēm (skat. 2. Ķēniņu 16:3).

Šādā situācijā Miha atgādināja, "ko Tas Kungs no tevis prasa". Piebilde "tev, cilvēk, ir sacīts" atgādina, ka Dievs neieviesa jaunu standartu. Viņa ļaudīm nebija nepieciešama jauna vēsts, viņiem bija jāatgriežas pie tās, kas reiz jau tika dota. Kad daudzi koncentrējās uz ārēju reliģiju, Dievs aicināja viņus atgriezties pie tā, kas ir vissvarīgākais: taisnīguma, žēlastības un pazemīgas sadraudzības ar Viņu. Šis pats aicinājums vēstures gaitā ir atkārtots ikreiz, kad ticība sāka iegrimt formalitātēs, atstājot novārtā žēlsirdības darbu.

Vēlreiz aplūkosim šos trīs nemainīgos principus: dari to, kas ir pareizi, mīli žēlastību un pazemīgi staigā ar savu Dievu.

Pirmkārt, dari to, kas ir pareizi. Jēzus teica: "Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības [..]" (Mateja 6:33) Darīt to, kas ir pareizi, nozīmē būt godīgam, patiesam un uzticīgam. Dāvids jautāja: "Kungs, kas mājos Tavā mājoklī un dzīvos Tavā svētajā kalnā?" un atbildēja: "Kas staigā nenoziedzībā un dara taisnību, un patiesību glabā savā sirdī; kas citu neaprunā ar savu mēli, savam tuvākam ļauna nedara un nelaupa viņam viņa godu [..]" (Psalmi 15:1–3) Taisnība nav abstrakta, tā izpaužas godprātībā.

Otrkārt, mīlēt žēlastību. Ar šo ideju bieži ir saistīts senebreju vārds *hesed* – bagātīgs termins, kas pauž derības mīlestību, laipnību un uzticīgu žēlastību. Žēlastība ir praktiska, tā ir redzama tajā, kā mēs izturamies pret citiem. Jēzus teica farizejiem: "Man patīk žēlastība un ne upuris." (Mateja 9:13) Dāvids parādīja žēlastību Saulam, kad viņam bija iespēja atriebties, un vēlāk Jēzus norāja reliģiskos vadītājus par to, ka viņi atstāj "bez ievērības svarīgāko bauslībā: tiesu, žēlastību un ticību" (Mateja 23:23). Mīlēt žēlastību nozīmē vērtēt žēlastību augstāk par skarbumu un līdzjūtību augstāk par paštaisnību.

Treškārt, pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā. Staigāšana nozīmē virzienu, mērķi un draudzību. Rakstos par Ēnohu teikts: "Un Ēnohs vadīja savas gaitas ar Dievu [..]" (1. Mozus 5:24) Staigāt ar Dievu nozīmē virzīties uz Viņa pusi Viņa tempā, sekojot Viņa nolūkiem. Turklāt tas jādara pazemīgi, jo pazemība dara mūs gatavus mācīties. Kā mums atgādina Psalmi 25:9: "Pazemīgos Viņš vada Savā taisnībā [..]" Un Pēteris raksta: "Jo Dievs stāv pretim lepniem, bet pazemīgiem Viņš dod žēlastību." (1. Pētera 5:5)

> Staigāt ar Dievu nozīmē virzīties uz Viņa pusi Viņa tempā, sekojot Viņa nolūkiem. Turklāt tas jādara pazemīgi, jo pazemība dara mūs gatavus mācīties.

Dzīve vienmēr ir labāka ar Dievu, jo Viņā mēs atrodam gan vadību šodienai, gan cerību uz mūžību. Tāpēc mēs atkal jautājam: "Ko Dievs no mums prasa?" Darīt to, kas ir pareizi, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt ar Viņu. Šajā principā ir gudrība: tiem, kas zina patiesību, tā jāizdzīvo, un tiem, kas to saprot, tā jāmāca. Jēzus pauda to pašu domu pēc tam, kad bija mazgājis Savu mācekļu kājas: "Ja jūs to zināt, svētīgi jūs esat, ja jūs tā darāt!" (Jāņa 13:17)

Vai arī jūsu vēlme ir tāda pati – darīt to, kas ir pareizi, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt ar savu Dievu?

> Mīlēt žēlastību nozīmē vērtēt žēlastību augstāk par skarbumu un līdzjūtību augstāk par paštaisnību.

Kas ir un kas nav garīgā atmoda

Valdis Zilgalvis, mācītājs:

Cilvēka dzīvē ir brīži, kad tiek pāršķirta jauna lapa, notiek iekšēja transformācija vai sabiedrības mērogā nozīmīgas pārmaiņas, kas maina mūsu pasaules uztveri, vērtības un skatījumu uz dzīvi. Nereti šādus pārmaiņu laikus mēs dēvējam par atmodu.

Taču jautājums paliek aktuāls – kas ir īsta atmoda un kas var par tādu maskēties, kad izmaiņas ir tikai šķietamas, bet nerada patiesas pārmaiņas pēc būtības.

Bībele daudzviet aicina uz patiesu atmodu.

Patiesa atmoda ietver sirds atjaunošanu, grēka atzīšanu, dzīves izmaiņu.

Patiesa atmoda Bībelē sākas ar grēka atzīšanu un nožēlu. Grēks ir šķērslis starp cilvēku un Dievu, un, lai piedzīvotu atjaunošanos, Dievs aicina cilvēkus pazemoties un atzīt savas kļūdas.

"[..] un Mana tauta, kas ir pēc Mana vārda nosaukta, tad pazemosies un pielūgs, un meklēs Manu vaigu, un atgriezīsies no saviem ļaunajiem ceļiem, tad Es viņus no debesīm uzklausīšu un piedošu viņu grēkus, un dziedināšu viņu zemi." (2. L. 7:14) Šeit Dievs skaidri norāda, ka atmoda sākas ar pazemību, grēka atzīšanu un dzīves kursa maiņu.

Dāvids lūdz Dievam radīt viņā jaunu – atjaunotu – sirdi. Šī lūgšana apliecina, ka patiesa iekšēja pārmaiņa var nākt tikai no Dieva: "Radi manī, ak, Dievs, šķīstu sirdi un atjauno manī pastāvīgu garu!" (Ps. 51:12)

Bībele aicina uz paklausību Dievam un Viņa baušļu ievērošanu kā pierādījumu tam, ka patiesa atmoda ir notikusi. Atmoda nav tikai emocijas vai lūgšana, bet gan konkrēta, paklausīga dzīve, kas atspoguļo cilvēka attiecības ar Dievu.

"Mazgājieties, šķīstaities, pārtrauciet savus ļaunos darbus Manu acu priekšā! Mitieties ļaunu darīt! Mācaities labu darīt, meklējiet taisnību, palīdziet apspiestajiem, stājieties pretī varmācībai, piešķiriet pienācīgo tiesu bāriņiem, aizstāviet atraitni!" (Jes. 1:16, 17) Šie vārdi aicina uz ētisku un morālu pārmaiņu, kas apliecina cilvēka reālu pāreju uz Dievam patīkamu dzīves veidu.

"Es jums lieku pie sirds, brāļi, Dieva žēlastības vārdā nodot sevi pašus par dzīvu, svētu, Dievam patīkamu upuri, tā lai ir jūsu garīgā kalpošana. Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba: to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs." (Rom. 12:1, 2) Šeit Pāvils motivē kristiešus piedzīvot garīgu transformāciju, kas ved uz paklausību Dievam un Viņa gribai.

> "Patiesa atmoda ietver sirds atjaunošanu, grēka atzīšanu, dzīves izmaiņu.

Bībelē uzsvērta Svētā Gara nozīme cilvēka sirds pārmaiņā un patiesas atmodas radīšanā. Atmoda nav tikai cilvēka centieni, bet gan Dieva darbs Svētā Gara spēkā.

"Es jums piešķiršu jaunu sirdi un jaunu garu; Es izņemšu no jūsu krūtīm akmens sirdi un ielikšu jums miesas sirdi. Es jums došu Savu Garu un jūs vadīšu, ka jūs staigāsit Manos likumos un sargāsit un pildīsit Manas tiesas." (Ec. 36:26, 27) Šis pravietiskais apsolījums parāda, ka patiesas pārmaiņas ir iespējamas tikai tad, ja cilvēka sirdī ienāk Dieva Gars. Kad Pēteris Vasarsvētkos sludināja, Svētais Gars lika klausītājiem nosodīt pašiem sevi par saviem grēkiem, un viņi jautāja: "Brāļi, ko lai mēs darām?" Pētera atbilde bija: "Atgriezieties no grēkiem un liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu un saņemtu Svētā Gara dāvanu." (Ap. d. 2:37, 38)

Bībelē mēs tiekam aicināti izmeklēt savu sirdi un izvērtēt attiecības ar Dievu. Bez patiesas nodošanās Dieva gribai atmoda nevar būt pilnīga.

"Pārbaudi mani, ak, Dievs, un izzini manu sirdi; izmeklē mani un izdibini skaidri manas domas, un lūko, vai es neesmu uz ļauna ceļa, tad vadi mani pa mūžības ceļu!" (Ps. 139:23, 24) Šī lūgšana izsaka patiesu vēlmi ļaut, lai Dievs atklāj mūsu patieso stāvokli un vada mūs pa svētību ceļu.

Patiesa atmoda mudina ne tikai uz individuālu grēka atzīšanu un dzīves maiņu, bet arī uz mīlestības un vienotības veicināšanu kopienā. Atmoda neizpaužas kā noslēgšanās pašam sevī, bet kā kalpošana citiem.

"Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu. No tam visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā." (Jņ. 13:34, 35) Šie vārdi uzsver, ka atmoda atklājas ne tikai attiecībās ar Dievu, bet arī sniedzot atbalstu un mīlestību līdzcilvēkiem.

Lai gan patiesa atmoda ir dziļa un nozīmīga, bieži vien mēs varam saskarties ar situācijām, kad atmodas ilūzija tiek radīta tikai virspusējiem vai ārējiem nolūkiem. Elena Vaita uzsver, ka patiesai atmodai draudzē jābūt dziļi garīgai un jārada ilgtspējīgas pārmaiņas, kas izpaužas pazemībā, grēku nožēlā un paklausībā Dievam. Nepatiesa atmoda ir balstīta uz virspusējām emocijām, pašslavināšanos un īslaicīgām izmaiņām. Tādēļ E. Vaita aicina ikvienu draudzes locekli pastāvīgi sekot līdzi savai garīgajai dzīvei un būt modram pret viltus pazīmēm, kas var maldināt un novirzīt no patiesā Dieva darba mērķa.

Lūk, daži faktori, kas norāda, ka atmoda patiesībā ir tikai izlikšanās vai īslaicīga parādība:

1. Ārējas pārmaiņas.

Kad izmaiņas notiek tikai ārēji, bez būtiskām personiskām vai sabiedriskām izmaiņām, tās reti atstāj noturīgu iespaidu. Piemēram var minēt cilvēku, kurš sāk rīkoties citādi tikai tāpēc, ka apkārtējie to prasa, nevis tāpēc, ka viņš pats ir iekšēji pārliecināts par šīs uzvedības maiņas nepieciešamību. E. Vaita brīdina par atmodām, kurās grēks tiek banalizēts vai ignorēts. Viltus atmodās cilvēki var izjust pacilātību, tomēr tai neseko patiesa atgriešanās pie Dieva un grēka nožēla. E. Vaita uzskata, ka šādi draudze turpina dzīvot pašapmierinātībā un maldīgā drošības sajūtā.

2) Tendencioza un virspusīga pieeja.

Ja atmoda kļūst par modes lietu vai tendenci, kura tiek akli pieņemta tikai tāpēc, ka sabiedrības spiediens vai mediji to popularizē, tad tā nespēj izveidot dziļumu un noturību. Tā ir kā dekorācija – ārējā fasāde, kas nenes iekšēju piepildījumu un izaugsmi.

3) Ilūzija par īslaicīgu brīnumu.

Dažreiz atmodu kļūdaini uzskata par kādu ātru, īslaicīgu brīnumu. Piemēram, sarežģītā situācijā cilvēks pieņem pacilātu lēmumu, taču pie pirmajām grūtībām atgriežas pie vecajiem ieradumiem. Nepatiesas atmodas produktivitāte nereti ātri izzūd, jo tā netiek balstīta uz ilgstošu izaugsmi un nodošanos Dievam. Cilvēkiem ir eiforijas sajūta, bet, kad emocionālā pacēluma efekts pagaist, neatgriezeniskas izmaiņas nav notikušas. Patiesa atmoda prasa ne tikai lēmumu pieņemšanas brīdi, bet arī nepārtrauktu darbu pie sevis.

4) Pašlabuma meklējumi.

Ja pārmaiņas tiek veidotas tikai individuālu vai grupu interešu dēļ, tās reti sakņojas dziļā un patiesā pamatojumā. Piemēram, politiski vai ekonomiski kalkulētas atmodas, kuru mērķis ir īstermiņa ieguvumi, nevis sabiedrības vai personiskā labklājība. Nepatiesa atmoda tiek vadīta, pielūdzot līderus, sludināšanas formas vai tradīcijas, nevis patiešām pievēršoties garīgam dziļumam. Tieksme uz izrādīšanos vai popularitāti E. Vaitas skatījumā ir bīstams signāls, ka atmodai trūkst centra – Kristus.

Draudzes patiesā atmoda ir iespējama tikai tad, kad Kristus tiek paaugstināts kā draudzes galva. E. Vaita uzsver nepieciešamību pēc patiesas pielūgsmes, individuāla un kopēja garīguma pieauguma un Svētā Gara klātbūtnes, kas maina cilvēku dzīvi. Šis process ir dziļi personisks, un katrs draudzes loceklis tiek aicināts vispirms pārbaudīt savu sirdi un attiecības ar Dievu.

Andris Pešelis, mācītājs:

Dažkārt vietās, kur runā par garīgo atmodu, var nonākt pie pārliecības, ka "atmoda" ir tas, ko mēs darām savās draudzēs un savās mājās. Tas ir, vajag vairāk lasīt Bībeli, vairāk lūgt, vairāk liecināt. Šo "atmodu" ievieto pašu skriešanā, darbībā un entuziasmā. Saprotams, ka šajā nostādnē rodas toksisks blakusprodukts – mazkustīgo un mazaktīvo brāļu un māsu kritika un nosodījums. Nez kādēļ par "atmodu" dēvē asas un nosodījuma pilnas runas, kuras ir vērstas pret kādām personām. Šajās runās iedomātais pretinieks tiek izģērbts un atmaskots. Klausītāju acis atveras saskatīt katru nepilnību – iedomātu vai īstu – blakussēdētājā, mācītājā vai visā draudzē.

Kopš pievienojos draudzei, esmu redzējis vairākas "atmodas". Tās uzrodas periodiski, līdzko uz skatuves parādās kāds apdāvināts runātājs. Taču tās pēkšņi apdziest, kad šo runātāju uz skatuves nomaina citas aktivitātes. Tas man ļoti atgādina pravieša Elijas piedzīvojumu, kad Dieva nebija ne vētrā, ne zemestrīcē, ne ugunī, bet Viņš bija "klusajā balsī".

Patiesu atmodu izraisa Dieva Gars, kad cilvēks apjauš savu lomu Dieva lielajā glābšanas plānā. Tam nav nepieciešams troksnis vai pretinieku atmaskošanas retorika. Šī dievišķā balss runā klusu, kad atskan Bībeles teksta lasījums. Šo balsi saklausa garīgās dziesmas vārdos. Tas izraisa patiesu lūgšanu no sirds dziļumiem, kas sauc uz To Kungu pēc labām un pozitīvām pārmaiņām. Tiek pieņemti svinīgi lēmumi par dzīves virziena maiņu, kaldināta pārliecība vai nostiprinās apziņa par Dieva klātbūtni. Patiesu atmodu neizraisa mūsu roku vicināšana vai soļu dipoņa. Patiesa atmoda nav tikai entuziasms vai sajūsma. Patiesa atmoda nāk no iekšienes:

"Es jūs slacināšu ar šķīstu ūdeni, lai jūs topat šķīsti: Es jūs šķīstīšu no visiem jūsu traipiem un no visādas jūsu elka kalpības. Es jums piešķiršu jaunu sirdi un jaunu garu; Es izņemšu no jūsu krūtīm akmens sirdi un ielikšu jums miesas sirdi. Es jums došu Savu Garu un jūs vadīšu, ka jūs staigāsit Manos likumos un sargāsit un pildīsit Manas tiesas." (Ec. 36:25–27)

"Saplosiet savas sirdis un ne savas drēbes un atgriezieties pie Tā Kunga, sava Dieva! Jo Viņš ir žēlīgs, līdzcietīgs un lēnprātīgs, Viņam bezgalīgi laba sirds, un Viņam paliks jūsu žēl jums uzliktā soda dēļ." (Jl. 2:13)

"Bet visu, kas tiek gaismā celts, apspīd gaisma, un viss, ko apspīd gaisma, ir gaisma. Tāpēc ir sacīts: uzmosties, kas guli, un celies augšā no miroņiem, tad atspīdēs tev Kristus. Tad nu raugaities nopietni uz to, kā dzīvojat: nevis kā negudri, bet kā gudri; izmantojiet laiku, jo šīs dienas ir ļaunas!" (Ef. 5:13–16)

Laimonis Tomsons, mācītājs emeritus:

Atbildot uz jautājumu, kas ir garīgā atmoda un kas nē, svarīgi ir saprast vairākas atmodas iezīmes – kas to izraisa un kā tā izpaužas.

Viena ir Svētā Gara vadīta, kad kristietis apzinās savu nožēlojamo stāvokli, kā tas atspoguļots Atkl. 3:15–18, ņem vērā 18. panta sacīto un pērk "zeltu, uguns kvēlē kausētu [..], baltās drēbes [..] un acu zāles [..]", un sirsnīgi lūgšanās griežās pie Dieva, lūdzot pēc tā.

Otra, viltus atmoda, nav no Svētā Gara, to ietekmē kāds cits gars. Par to runā Mt. 7:21–23: "Ne ikkatrs, kas uz Mani saka: Kungs! Kungs! - ieies Debesu valstībā, bet tas, kas dara Mana Debesu Tēva prātu. Daudzi uz Mani sacīs tanī dienā: Kungs! Kungs! Vai mēs Tavā Vārdā neesam nākošas lietas sludinājuši, vai mēs Tavā Vārdā neesam velnus izdzinuši, vai mēs Tavā Vārdā neesam daudz brīnumu darījuši? Un tad Es tiem apliecināšu: Es jūs nekad neesmu pazinis; eita nost no Manis, jūs ļauna darītāji." Tāpēc ļoti svarīgi saprast, kā atšķirt vienu no otra, jo šī viltus atmoda pieņemsies spēkā īpaši gala laikā, noslēgumā.

Mums šajā gadā ir ļoti vērtīgi Rīta sveiciena lasījumi – Elenas Vaitas "Maranata". Manā izpratnē tie ir tieši piemēroti, lai runātu par šo jautājumu. 186. lpp. ir šādi vārdi: "Tuvojoties laika galam, nepatiesība būs tik cieši savijušies ar patiesību, ka tikai Svēta Gara vadītie spēs atšķirt patiesību no maldiem." 27. lpp. lasām: "Tur izpaudīsies šķietami ļoti nozīmīgas reliģiskas parādības. Cilvēku masas jūsmos par brīnišķiem Dieva darbiem viņu vidū, tomēr patiesībā tas būs cita gara darbs. Zem ticības maskas sātans centīsies kristīgajā pasaulē izplatīt savu ietekmi."

Šajos pašos Rīta sveicienu lasījumos "Maranata", 214. lpp., nodaļā "Pēdējais laiks mosties" Praviešu Gars aicina katru patieso Dieva bērnu, patieso draudzes locekli apzināties savu garīgo stāvokli un atmosties. Nodaļu ievada pants no Rom. 13:11: "To dariet, saprazdami šo laiku, ka jums ir pienākusi stunda celties no miega." Tālāk lasām: "Daži staigā patiesības spožo liesmu vidū, bet to nejūt, jo ir ienaidnieka savaldzināti. Viņi negatavojas lielajai dienai, kas drīz nāks pār mūsu pasauli. Liekas, viņi ir gluži nejūtīgi pret garīgo patiesību." 89. lpp.: "Vienīgā drošība pret sātana māņiem ir rūpīga Rakstu izpēte." 88. lpp.: "Kad būs pienācis pārbaudes laiks, atklāsies tie, kas Dieva Vārdu ir padarījuši par savu dzīves likumu. Tiklīdz uzliesmos vajāšanas, svārstīgie un liekuļi šaubīsies un atteiksies no ticības, bet patiesais kristietis stāvēs kā klints."

Grāmatā "Izmeklētās vēstis", 1. sēj. ir vesela nodaļa ar virsrakstu "Aicinājums uz atmodu". Katram tas būtu jāizlasa, kāda ir draudzes lielā vajadzība pēc atmodas. 122. lpp. teikts: "Atmodu drīkst sagaidīt vienīgi kā atbildi uz lūgšanām. Kamēr ļaudīm ir tik maz Dieva Svētā Gara, tie nespēj novērtēt Vārda sludināšanu, bet, kad Gara spēks skars viņu sirdis, tad uzrunas nepaliks bez ietekmes."

Jā, lai Dievs mums palīdz saprast Svētā Gara vajadzību priekš mums katra personīgi un priekš visas draudzes atmodas, lai mēs būtu gatavi Kunga dienai!

Zigurds Kukulītis, mācītājs:

Vai esat kādreiz izjutuši dziļu ilgošanos pēc atjaunotnes savā garīgajā dzīvē? Jūs neesat viens! Daudzi cilvēki piedzīvo brīžus, kad viņu ticība šķiet stagnējoša vai attālināta, radot vēlmi pēc kaut kā spilgtāka un dzīvāka. Atmoda nav tikai modes vārds, tas ir spēcīgs jēdziens, kas sakņojas Bībelē. Tās nozīmes izpratne var mainīt jūsu skatījumu uz ticību un draudzi.

"Patiesas dievbijības atmoda mūsu vidū ir vislielākā un visspiedošākā no visām mūsu vajadzībām. Tās meklēšanai vajadzētu būt mūsu pirmajam darbam." (E. Vaita. "Izmeklētas vēstis", 1. sēj., 121. lpp.)

Garīgā atmoda, vispārīgi

> "Mūsu garīgā atmoda sākas tad, kad Jēzus pār mums izlej Savu gaismu: "[..] ļaudis, kas sēdēja tumsībā, redz lielu gaišumu, un tiem, kas sēdēja nāves zemē un ēnā, gaisma uzlēkusi."
> (Mateja 4:16)

runājot, ir jauna garīgās realitātes apzināšanās. Garīgā atmoda var būt pakāpeniska vai strauja, un dažādiem cilvēkiem tā var nozīmēt dažādas lietas. Meklējot internetā terminu "garīgā atmoda", var atrast vietnes, kurās uzskaitītas "piecas garīgās atmodas stadijas", "desmit (vai vienpadsmit) garīgās atmodas pazīmes". Šīs pazīmes un stadijas var būt fiziskas, sākot no apetītes, svara, miega vai enerģijas iegūšanas vai zaudēšanas līdz fiziskai jutībai pret mobilajiem telefoniem. Pazīmes var būt arī emocionālas – salauzta sirds, izmaiņas attiecībās vai pārmērīgas bēdu, baiļu, dusmu vai bezcerīgas depresijas epizodes. Daudzas laicīgās atsauces uz garīgo atmodu piedāvā risinājumus misticisma un "Jaunā laikmeta" domāšanas kontekstā, un pret tām jāizturas ar īpašu piesardzību. Tas, ko pasaule sauc par "garīgo atmodu", varētu būt nekas cits kā atvērtas durvis saziņai ar dēmoniskiem gariem.

Bībelē garīgā atmoda nav atmoda no garīga miega, bet gan augšāmcelšanās no garīgas nāves. Vēstulē efeziešiem 2:1 teikts, ka, pirms mēs pazinām Kristu, mēs bijām miruši pārkāpumos un grēkos. Ādama grēka dēļ, ko mēs mantojam, mēs visi esam atšķirti no Dieva, kas ir dzīvība (Rom. 5:12). Savā neatjaunotajā stāvoklī mēs nevaram pieredzēt, saprast vai iepazīt svēto un perfekto Dievu, kā arī nevaram ieiet Viņa valstībā. Mūsu vajadzība pēc garīgās atmodas ir dziļa, jo daudziem "šīs pasaules dievs ir apstulbojis neticīgo sirdi, ka tiem nespīd Kristus godības evaņģēlija gaišums, kas ir Dieva attēls" (2. Kor. 4:4). Mums ir jātiek pamodinātiem garīgi, vai, kā Jēzus teica, mums ir jāpiedzimst no augšienes – jāpiedzimst no Gara (skat. Jņ. 3:3–8).

Bībele sniedz ieskatus un mācības par garīgo atmodu, uzsverot Svētā Gara lomu šīs atmodas īstenošanā. Tā nav tikai intelektuāla izpratne, bet gan dziļa garīga apgaismība, kas izgaismo Dieva Vārda patiesību un noved pie dziļas garīgas pieredzes. Patiesā garīgā atmoda – jaunpiedzimšana, par kuru runāja Jēzus, – notiek nevis ar kāda fiziska, garīga vai emocionāla procesa palīdzību, bet gan ar Svētā Gara spēku. Tas, kuru pamodina Svētais Gars, tiek atjaunots par pilnīgi jaunu cilvēku (2. Kor. 5:17 ; Tit. 3:5 ; 1. Pēt. 1:3). Šo jauno radību raksturo jauna sirds, kas vēlas patikt Dievam, paklausīt Viņam un dzīvot Viņam (2. Kor. 5:9). Viņš ir pamodināts jaunai realitātei, kuras centrā ir Glābējs, kas viņu atpestīja, Gars, kas viņu pamodināja, un Dieva valstība, kurai viņš tagad pieder. Tā ir patiesā garīgā atmoda.

Jāņa evaņģēlija 9. nodaļā ir stāsts par vīrieti, kurš piedzima akls un kura garīgā atmoda noveda pie atziņas par Jēzu. Vīrieša garīgās redzes iegūšanai sekoja arī fiziskā redze. Šis vīrietis par jaunas gaismas ienākšanu savā dzīvē runāja vienkāršiem vārdiem: "[..] vienu es zinu, ka es, neredzīgais, tagad varu redzēt." (Jņ. 9:25) Viņš zināja patiesību, kas pausta Psalmos 36:10: "Jo pie Tevis ir dzīvības avots, un Tavā gaismā mēs redzam gaismu."

Apustuļa Pāvila garīgā atmoda, kad Jēzus viņu satika ceļā uz Damasku, bija pēkšņa un dramatiska un uz visiem laikiem mainīja viņa dzīvi (Ap. d. 9). Kopš tā laika Pāvila vēlēšanās bija, lai visi ticīgie pieaugtu savā garīgajā apziņā, tāpēc viņš lūdza, "lai mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un godības pilnais Tēvs jums dotu gudrības un atklāsmes garu, lai jūs labāk Viņu izprastu, apgaismota gara acis, lai jūs zinātu, kādu cerību dod Viņa aicinājums un kādu godības bagātību Viņš savējiem liek iemantot [..]" (Ef. 1:17, 18) Pāvila pamudinājums Vēstulē efeziešiem uzsver, kāds pārveidošošs spēks piemīt atmodai no garīgā miega. Šī rakstu vieta skaisti atspoguļo garīgās atdzimšanas būtību, kurā Kristus gaisma kliedē neziņas un grēka tumsu.

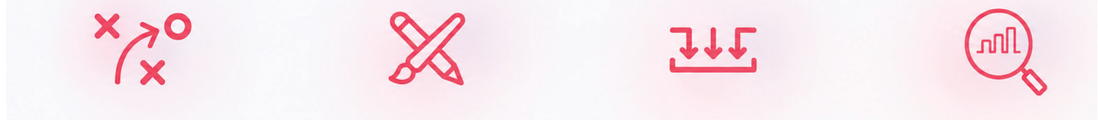
Dāvida lūgšana arī runā par garīgi atvērtām acīm: "Atdari man acis, lai es skaidri saredzu Tavas bauslības brīnuma darbus!" (Ps.119:18) Mūsu garīgā atmoda sākas tad, kad Jēzus pār mums izlej Savu gaismu: "[..] ļaudis, kas sēdēja tumsībā, redz lielu gaišumu, un tiem, kas sēdēja nāves zemē un ēnā, gaisma uzlēkusi." (Mt. 4:16) Pareizai reakcijai uz Pasaules Gaismu vajadzētu būt tikpat dabiskai kā acu atvēršanai no rīta: "Celies, topi apgaismota! Jo tava gaisma nāk, un Tā Kunga godība uzlec pār tevi." (Jes. 60:1)

Secinājums

Atmoda ir garīga atdzimšana, ko raksturo atjaunota koncentrēšanās uz attiecībām ar Dievu, kas bieži noved pie pastiprinātām lūgšanām un pie iedziļināšanās Svētajos Rakstos. Bībeles aicinājums atmosties ir skaidrs aicinājums uz garīgu atjaunotni, gatavību un pārveidi. Izpētītās rakstvietas aicina ticīgos celties no pašapmierinātības un garīgās nāves, pieņemt Kristus gaismu un modri gatavoties Viņa otrās atnākšanas brīdim. Neatkarīgi no tā, vai saskaramies ar fiziskām vētrām vai garīgu letarģiju, atmoda caur Kristu nes mieru, pārveidi un mūžīgu cerību.

Svētais Gars darbojas draudzē, pārliecinot sirdis un modinot alkas pēc dziļākām attiecībām ar Dievu. "Atmodai un reformācijai jānāk Svētā Gara kalpošanas rezultātā. Atmoda un reformācija ir divas atšķirīgas lietas. Atmoda nozīmē garīgās dzīves atjaunošanu, prāta un sirds spēku atdzīvošanos, augšāmcelšanos no garīgās nāves. Reformācija nozīmē pārkārtošanos, pārmaiņu uzskatos un teorijās, dzīves veidā un ieradumos. Reformācija nesīs skaisto taisnības augli tikai tad, ja būs savienota ar Gara atmodu. Atmodai un reformācijai katrai par sevi jādara savs noteikts darbs, un, šo darbu darot, tām jāsaplūst kopā." (*The Review and Herald*, 1902. g. 25 febr.)

Draudzes locekļu aptauja

Šī vasaras dubultnumura centrālā tēma KAS IR UN KAS NAV GARĪGĀ ATMODA ir ļoti svarīga ikvienam no mums. Vēloties iegūt iespējami plašu ieskatu šajā jautājumā, žurnāls "Adventes Vēstis" veica Latvijas draudžu locekļu aptauju, aicinot aizpildīt anketu un atbildēt uz diviem svarīgiem jautājumiem. Anketas teksts bija šāds:

"Mēs bieži dzirdam, ka draudzei ir nepieciešama garīgā atmoda. Arī Praviešu Gara rakstos lasām: "Ir vajadzīga atmoda un garīga atjaunošanās. Jāceļas kristīgas dievbijības temperatūrai. Jāsprauž un jāīsteno plāni, lai patiesību darītu zināmu visām tautām virs zemes." ("Liecības draudzei", 5. sēj, 204. lpp.) Bet kas īsti ir garīgā atmoda? Vai mums tas vienmēr ir skaidrs?

Vēloties dziļāk aplūkot šo jautājumu žurnāla "Adventes Vēstis"

jūlija/ augusta numurā, lūdzam Tavu palīdzību, atbildot uz diviem jautājumiem: 1) Kas ir garīgā atmoda? 2) Kas nav garīgā atmoda?”

Liels un sirsnīgs paldies ikvienam draudzes loceklim, kurš veltīja laiku, lai atbildētu uz šiem jautājumiem! Atsaucās un savas domas izteica patiešām daudzi, tāpēc pilnīgi visas atbildes iekļaut šajā apskatā nebija iespējams. Tomēr lielāko daļu atbilžu piedāvājam mūsu lasītāju uzmanībai.

Liliāna Sijāte (Rīgas 1. draudze)

✓ Es domāju, ka garīgā atmoda ir tad, kad esam pastāvīgi Kristū, ja paklausām visām Dieva pavēlēm un gaismai, ko zinām un saprotam. Ja ar atvēru sirdi pieņemam patiesību, ja meklējam Dieva tuvumu, pavadām laiku kopā ar Dievu.

Jana Imaka (Talsu draudze)

✓ Garīgā atmoda ir tad, kad lielāka cilvēku grupa lūgšanu, izvēles, kāda notikuma dēļ nonāk dziļās, personīgās attiecībās ar Dievu un aktivizējas kalpošanai. Viennozīmīgi ceļas ideāli, kam vēlamies līdzināties, kādi gribam būt, centrā nonāk cilvēki, kuriem jāiepazīst Jēzus. Paiet malā “svētuma” mērīšana, tajā pašā laikā aug nodošanās un pazemības līmenis. Cilvēkiem ir vieglāk uzņemties upurus kalpošanā, jo viņi redz jēgu, mērķi. Grūti aprakstīt. Tas ir vairāk sajūtu līmenī. Tuvākais tamlīdzīgais notikums, ko esmu piedzīvojusi, bija “Jaunieši Kristum” laiks. Kaut arī sākotnēji tas varbūt bija nedaudz ekstrēmā konservatīvisma virzienā,

> “ Garīgā atmoda ir tad, kad lielāka cilvēku grupa lūgšanu, izvēles, kāda notikuma dēļ nonāk dziļās, personīgās attiecībās ar Dievu un aktivizējas kalpošanai.

bet tas ātri izbalansējās, jo paši jaunieši sāka uzdot jautājumu: “Vai neesam aizmirsuši Jēzu?” Tajā laikā visas jauniešu sarunas bija par to, kādas grāmatas pēdējā laikā lasīji, kādus Bībeles pantus mācījies no galvas, bija lūgšanu partneri, kopīgās lūgšanas, tik dziļas un spēcinošas. Visur varēja redzēt īpašu Dieva vadību un svētību. Atmodā notiek dziedināšana un brīvība Jēzus tuvumā.

× Garīgā atmoda nav mēģinājumi ieviest “svētumu”, kurš realitātē pieder tikai Dievam, šķīstīt draudzi utt. Kad Dieva Gars uzrunā, sakot, kas dzīvē jāmaina, tas var nebūt ērti, bet ne smagnēji, sasaistoši vai nosodoši.

Marks Teodors Popovs (Rīgas 1. draudze)

✓ Garīgā atmoda ir novēršanās no lietām, kas personu neved pie Jēzus, iedvesma doties misijā, iedrošinājums lūgt un vēlme pētīt Bībeli.

× Garīgā atmoda nav liekulīga dzīve ar Kristu, formālas attiecības ar Dievu, citu cilvēku nonicināšana, jo tie nav ar Jēzu.

Arnis Irbe (Tukuma draudze)

✓ Garīgā atmoda ir pilna nodošanas Kristum.

× Garīgā atmoda nav baznīcas apmeklējums.

Guntra Ruško (Rīgas 1. draudze)

✓ Kad lasām Bībeli, klausāmies mācītāju svētrunas, dzirdam draudzes liecības, tas ir pats pirmais, kas mudina tiekties vairāk iepazīt un personiski pieņemt Jēzu par savu Glābēju. Tikai tad, kad Jēzus vārdi kļūst manī kā benzīns mašīnas motorā un sāk darboties, tikai tad es atmostos darīt Jēzus atstāto rīkojumu katram draudzes loceklim. Tad manī uzaust garīga atmoda!

× Domāju, ka “atmoda” ir darbības vārds. Ja es atsakos jebko darīt, tad arī nevar būt divu domu, vai Svētais Gars mani ir modinājis. Automātiska, monotona darbība nav atmoda. Iemācīt ziloni iet pa striķi vēl nenozīmē, ka zilonis izprot striķa struktūru, bīstamību, uzdevumu. (Runāju līdzībās, kā šo atbildi būtu skaidrojusi savai vecmāmiņai, kurai daudzas lietas kļuva saprotamākas, tieši līdzībās izskaidrojot.)

Tarass Afanasjevs (Valkas draudze)

✓ Tad, kad cilvēka spēki, centieni un pūles sabrūk, sasitas pret Mūžīgo Klinti un beidzot ir vieta Dieva spēkam, Dieva godībai, tad sākās atmoda. Kad draudze izbeigs visu darīt, plānot, vilkt un dos vietu Dievam, tad tikai būs atmoda.

× Skaitliskais pieaugums vēl nav atmoda; runāt sabatā par visu ko, tikai ne par Kristu un Viņa nopelnu, nav atmoda; runāt svētrunas ne caur Kristus taisnību nav atmoda; draudzes visdažādākās aktivitātes, kurās ceļ cilvēku, nav atmoda; dziedāt dziesmas, kuras nav saskaņā ar Bībeli, nav atmoda. Un tā tālāk, saraksts ir garš.

Anonīms

✓ Garīgā atmoda ir spēja sadzirdēt Dieva norādījumus, celties un darboties kāda labā. Vēlme sekot Kungam, sirds ilgas un darbošanās tajos darbos, ko Kungs sagatavojis. Pilnīga atmoda ir spēja upurēt visu Jēzus dēļ.

× Garīgā atmoda nav vārdi, kuriem neseko darbi. Vienu reizi nedēļā apmeklēts sabata dievkalpojums bez visas citas kristīgās praktiskās darbības. Atmoda nav Svētā Gara vai Jēzus noliegšana.

Inta Priede (Rīgas 1. draudze)

Garīgā atmoda ir Svētā Gara darbs. “Atmodu var sagaidīt tikai kā atbildi uz lūgšanu.” (“Izmeklētās vēstis”, 121. lpp.) Garīgā atmoda izpaužas kā dedzīgas ticības lūgšanas, nopietna Dieva Vārda izpēte un rūpīgs misijas darbs.

× Garīgā atmoda nav reliģiska atmoda, kas vairāk uzsver labas sajūtas, kas drīzāk ļauj justies labi nekā būt labam. Tā nav emocijās balstīta, kas minimizē Dieva Vārda, lūgšanu un paklausības nozīmi.

Ansis Avišāns (Smiltenes draudze)

✓ Personīgā atmoda. Katrs personīgi savā dzīvē Dieva priekšā nožēlo visus savus grēkus un atzīst, ka vienīgi Dievs var veikt izmaiņas saskaņā ar rakstīto Dieva Vārdu, t.sk. Praviešu Gara rakstiem. Lai sasniegtu sevis izmeklēšanu un patiesu nožēlu, nepieciešams lasīt Bībeli un Praviešu Gara norādījumus un norājumus. Tad Svētais Gars var veikt to darbu, kas

> “ Garīgā atmoda ir spēja sadzirdēt Dieva norādījumus, celties un darboties kāda labā.

mīkstina sirdi un palīdz pakļauties Dieva vadībai un atsaukties Dieva darbam.

✓ Draudzes atmoda. Kad patiesi atgriezušies cilvēki satiek viens otru draudzē, tad Svētais Gars piedalās viņu domās un sarunās, tās ietekmē par labu Dieva darbam. Tad tiek atmestas ambīcijas, noraidīta varaskāre, citu ietekmēšana, manipulācija. Priekšplānā nostājas otra cilvēka labums, savstarpējā laipnība, pazemība un Dieva darba veicināšana. Rezultātā dabīgi izveidojas cilvēku grupa, kura nelokāmi un neatlaidīgi turas pie Dieva norādījumiem visās jomās.

✓ Patiesu atmodu gan personīgā dzīvē, gan draudzē var redzēt pēc darbiem, darbi ir Dieva dota mērauklа. Dievbijības noslēpums ir liels, to var atklāt un saskatīt tikai patiesi dievbijīgi un pazemīgi cilvēki.

× Personīgā dzīvē. Garīgā atmoda nav slinkošana, izlaidība, nesātība, nekārtība, nevīžība, vieglprātība, vēlme paaugstināties un pakļaut citus, iedomāta Svētā Gara darbība, kas nesaskan ar Dieva Vārdu un Praviešu Gara rakstiem. Garīgā atmoda nav lielīšanās, izrādīšanās, pašpietiekamība kopā ar lepnumu, varas uzurpēšana.

× Draudzes dzīvē. Garīgā atmoda nav savu personīgo ambīciju un iedomu realizēšana, ievilinot citus cilvēkus un pakļaujot to prātus. Garīgo atmodu nepavada nelietderīgas un garīgi tukšas sanāksmes. Garīgajai atmodai nav nekādas saistības ar harismātisku un suģestējošu mūziku. Garīgā atmoda nekad nevadīs cilvēkus prom no pamatdraudzes, dibinot grupas, kuras “dzīvo savu dzīvi”. Garīgā atmoda nekad neatsakās un neatkāpjas no draudzes pamatvērtībām. Garīgā atmoda nav saistīta ar lētā evaņģēlija sludināšanu, ar grēku noslēpšanu vai neievērošanu. Garīgā atmoda nav saistīta ar ekumēnisku kalpošanu, kas upurē Bībeles un adventisma pamatvērtības.

Ilze Latgale (Saldus draudze)

✓ Garīgā atmoda ir tad, kad cilvēks no sirds apzinās savu grēcīgo stāvokli, pieķeras Glābējam, pieņem Viņa dāvāto jauno sirdi un ar pirmo mīlestību līdzdala apkārtējiem cilvēkiem evaņģēlija vēsti un vēsti par Kristus otrās atnākšanas tuvumu. Apvienojas lūgšanās un misijā ar brāļiem un māsām vienprātībā un pazemībā.

× Garīgā atmoda nav emocionāls satraukums. Kritikas gars. Nevienprātība. Savas taisnības pacelšana pāri citiem.

Natalja (Rīgas 4. draudze)

✓ Garīgā atmoda piepilda draudzi ar Svēto Garu.

× Garīgās atmodas nav tad, kad draudzē pastāv sadalījums.

Helmuts Zass (Rīgas 1. draudze)

✓ Garīgā atmoda varētu izpausties dažādos veidos, piemēram, tā varētu tikt savienota ar aktivitātēm, kurās iekļauti reāli dzīves piemēri, kuros ir atziņa par Dieva esamību un garīgās klātbūtnes nepieciešamības nozīmi ik mirkli, kad vien tas iespējams.

× Garīgā atmoda nav Svēto Rakstu sludināšana bez to nozīmes skaidrojuma ikdienā saprotamos piemēros un bez tālākas komunikācijas ar cilvēku, kurš saņem šo atklājumu.

Mikus Mezītis (Valkas draudze)

✓ Garīgā atmoda ir sirds nodošana Kristum, nepārtraukta garīga pieaugšana.

× Garīgā atmoda nav dzīvot ilūzijās un dzīvot uz senu ticības piedzīvojumu rēķina.

Džonijs Kubiļus

✓ Garīgā atmoda ir tad, kad kādā valstī vai pilsētā, visbiežāk krīzes vai pārmaiņu periodā, cilvēkos pieaug interese par garīgo un daudzi meklē atbildes uz galvenajiem jautājumiem. Meklē patiesību. Un Dievs ar Svēto Garu pamudina sludinātājus un evaņģēlistus tur aktīvi darboties.

× Garīgā atmoda nav tad, kad kādā valstī vai reģionā draudzes darbinieki, skatoties uz atmodu citā pasaules malā, grib sasniegt kvantitatīvus rezultātus un strādā ar cilvēcisko gudrību un līdzekļiem vai izmanto šablona paņēmienus, kuri nostrādāja kādreiz, neņemot vērā tagadējo sabiedrības stāvokli un prasības.

Egils Lāpselis (Madonas draudze)

✓ Garīgā atmoda ir pievēršanās Dievam.

× Garīgā atmoda nav Dieva likumu noraidīšana.

Līga Goldberga (Tukuma draudze)

✓ Domāju, nav nekāds noslēpums, ka ar fizisko atmodu esam tālu gājuši un tikuši. Visa tehnoloģiju attīstība ir strauji gājusi uz priekšu, un cilvēks tai līdz. Tā teikt, esam sasnieguši fiziskās atmodas “griestus”. Ko tālāk? Es teiktu: lūkojies pāri pār tiem! Tiecies uz garīgo atmodu, sasniedz garīgās atmodas “griestus”. Mūsdienu satraucošo pasaules notikumu ēnā, domāju, cilvēki vairāk sāk par to aizdomāties, runāt, tiekties, izprast. Varbūt šis laiks būs tas atskaites punkts, kad cilvēki atstās šo fizisko, laicīgo, maznozīmīgo, jo tas tā tīri dvēseliski mums patiesībā nevar dot neko. Garīgā augšupeja, garīgā atmoda, tas viss ir sasniedzams, atjaunojams tikai ar mūsu līdzdalību, tikai Dieva spēkā. Tā ir mūsu “acu atvēršana”, vēršanās pie Dieva.

× Garīgā atmoda nav fiziskās, laicīgās “vērtības”, kas it kā sniedz kaut kādu prieku, bet uz laiku, kas vienā brīdī var arī apstāties un nebūt. Kaut gan tehnoloģijas, internets utt. šķiet pats par sevi saprotams. Tas viss ir labi, ja to māk pareizi un vietā izmantot, ja tavā dzīvē tas viss ir līdzsvarā. Bet Dieva Vārds ir nemainīgs, mūžīgs, kam nav ne sākuma ne gala. Pie tā vajag tiekties, par to domāt!

> “ Garīgā atmoda ir sirds nodošana Kristum, nepārtraukta garīga pieaugšana.

Inta Nagla (Kārsavas draudze)

✓ Garīgā atmoda ir aktivitāte Dieva darbā, sludināšana, iešana pie cilvēkiem, stāstīšana par Dieva mīlestību, sadraudzība, vienotība draudzē un dvēseļu mantošana Viņam.

× Garīgā atmoda nav pasivitāte, darbošanās tikai draudzes robežās, "ne karsts, ne auksts princips", tas, ka draudze it kā pastāv, bet augļus nenes.

Gatis Fiļipovs (Madonas draudze)

✓ Garīgā atmoda ir augšāmcelšanās no garīgā miega.

× Garīgā atmoda nav liels jūtu pacēlums bez paklausības Dieva Vārdam.

Emīlija Punte (Smiltenes draudze)

✓ Garīgā atmoda, manuprāt, ir kā pamosties un sākt saprast un risināt lietas, ko iepriekš varbūt nesaprati.

× Manuprāt, garīgā atmoda NAV bēgšana no realitātes vai izlikšanās, ka viss ir labi garīgajā dzīvē.

Mārīte Ozoliņa (Rīgas 4. draudze)

✓ Garīgā atmoda ir ikkatra draudzes locekļa personīgās attiecības ar Jēzu. Tas ietver tīru, neviltotu, godprātīgu attieksmi pret Viņa likumu, pamācībām. Svarīgi ir studēt un lietot praviešu rakstus, kas runā par pēdējo laiku notikumiem. Ļoti nopietns izaicinājums/ pārbaudījums ir garīgo līderu sirdsskaidrība un patiesības turēšana.

× Garīgā atmoda nav paštaisnība, Svēto Rakstu interpretācija savās interesēs. Atteikšanās no praviešu rakstu pamācībām, kas runā par pēdējiem laikiem, un to ignorēšana. Svarīgu lēmumu pieņemšana, ignorējot piesardzības brīdinājumus no garīgi piepildītiem un pieredzējušiem draudzes locekļiem.

Ruta Griezāne (Madonas draudze)

✓ Garīgā atmoda ir būtiska izaugsme personīgajās attiecībās ar Dievu. Atmoda un reformas iet roku rokā, tātad mainās manas vērtības un rīcība, tās ir saskaņā ar Dievu, Viņa Vārdu. Atmoda ir tad, kad patiešām, no sirds mīlam Dievu un līdzcilvēkus. Mīlestību nevar noslēpt.

× Garīgā atmoda nav vēlme nomērīt citu cilvēku garīgo atmodu, panākt, lai citu izaugsme notiktu pēc "mana ģīmja un līdzības", tiesājot un disciplinējot citus (baļķi savā acī neredz, bet skabargu otra acī gan), tādējādi uzņemoties Dieva lomu.

Jūsma Siliņa (Ogres draudze)

✓ Garīgā atmoda ir vēlēšanās stāstīt, liecināt, aicināt cilvēkus meklēt Dievu. Dalīt literatūru, pētīt Bībeli, pravietojumus, organizēt Bībeles stundas.

× Garīgā atmoda nav tad, kad nekomunicējam pat ar savas draudzes locekļiem. Vienaldzība, mīlestības trūkums.

Normunds Trumpenieks (Liepājas draudze)

✓ Patiesu garīgo atmodu pavada grēku nožēla, pozitīvas pārmaiņas garīgā dzīvē, Bībeles atzīšana par augstāko autoritāti, Dieva likumu godāšana.

× Ja atmodai nav augstākminēto pazīmju, tā nav patiesa.

Ivita Goldberga-Skrebele (Kandavas draudze)

✓ Garīgā atmoda ir manas personīgās ikdienas attiecības ar Dievu.

× Garīgā atmoda nav dzīve bez Dieva un tikai sev.

Anonīms

✓ Garīgā atmoda ir draudzes locekļu dzīvas ikdienas attiecības ar Jēzu un Svētā Gara vadība. Cik draudzes locekļi staigā ar Jēzu katru brīdi? Visi?

× Garīgā atmoda nav trūkstošo attiecību aizstāšana ar emocionāliem, teatrāliem pasākumiem, kuros nav Dieva Gara, jo trūkst attiecību ar Dievu.

Ineta Ulnicāne (Kārsavas draudze)

✓ Garīgā atmoda ir paaugstināta temperatūra, kuru draudzē jūt. Kad vairums esam pildīti ar Svēto Garu. Kad mēs ejam uz āru ar misiju. Aktivitātes (visās vecumu grupās), kad līdzdalām Vārdu, palīdzam sociālajā darbā. Mūsu piemērs ir Jēzus Kristus!

× Garīgās atmodas nav tad, kad draudzē darbojas tikai daži cilvēki. Un tas nav slikti! Kad pa nedēļu nenotiek nekas. Nav lūgšanu, jauniešu vakaru, sadraudzības. Misija var būt uz āru, ja draudzes locekļi apzinās šo svarīgo darbu!

> "Garīgā atmoda ir vēlēšanās stāstīt, liecināt, aicināt cilvēkus meklēt Dievu. Dalīt literatūru, pētīt Bībeli, pravietojumus, organizēt Bībeles stundas.

Ineta B.

✓ Garīgā atmoda nozīmē būt ciešā sadraudzībā ar Kristu, draudzi. Lūgšanas. Rakstu studēšana un izmantošana ikdienā, savā dzīvē. Liecība. Dalīšanās ar Dieva Vārdu. Atmoda nozīmē būt nomodā ik brīdi, gaidīt Kristu, gatavība kalpot.

× Garīgā atmoda nav nekā nedarīšana garīgā jomā.

Inese Ratniece (Kārsavas draudze)

✓ "[..] un Mana tauta, kas ir pēc Mana Vārda nosaukta, tad pazemosies un pielūgs un meklēs Manu vaigu, un atgriezīsies no saviem ļaunajiem ceļiem, tad Es viņus no Debesīm uzklausīšu [..]." (2. Laiku 7:14) Garīgā atmoda sākas ar atgriešanos pie Dieva. Ir redzama pazemība, lūgšana un grēku nožēla. Vēlāk cilvēkā saskatāma Svētā Gara darbība, kas maina cilvēka sirdi. Rodas vēlēšanās iepazīt Radītāju tuvāk. Lasīt un paklausīt Dieva Vārdam. Tam visam seko Gara augļi, mīlestība pret cilvēkiem un Dievu.

× "[..] šī tauta godā Mani ar savām lūpām, bet viņu sirds ir tālu nost no Manis." (Mateja15:8) Garīgā atmoda nav reliģiska aktivitāte vai emocionāls pacēlums. Brīnumu un zīmju vai slavas meklēšana. Centrā atmodai jābūt Kristum, nevis sludinātājam vai kādai kustībai. "Jo Dieva valstība nav vārdos, bet spēkā." (1. Korintiešiem 4:20)

"Viņš" vai "viņš"?

Kā rakstīt šo vietniekvārdu, runājot par Dievu

Andris Pešelis, Auces draudzes, Dobeles draudzes un Jelgavas draudzes mācītājs

Personīgi es rakstu "Viņš", ja šis vietniekvārds attiecas uz Dievu. Dažkārt lietoju atgriezenisko vietniekvārdu "Savs" ar lielo sākumburtu. Pie tā ir pierasts. Tā esmu iemācījies. Tā, šķiet, pieklājas. Tādēļ man ir saprotamas to lasītāju bēdas, kuri nespēj pieņemt Bībeles tekstā vietniekvārdu "viņš" ar mazo burtu attiecībā uz Dievu. Tomēr, kad esmu centies skaidrot Bībeles lasītājiem iemeslus, kādēļ jaunajā tulkojumā ir notikusi šī pāreja, šķiet, ka manus vārdus nedzird vai neuztver. Vadoties no Latvijas Bībeles biedrības veiktās aptaujas, jautājums par vietniekvārda "Viņš" lietojumu ir ļoti aktuāls. Vairāki lasītāji pēc šī vietniekvārda rakstības nosaka Bībeles kvalitāti.

Lai gan es pats rakstu "Viņš", tomēr man ir saprotams iemesls, kāpēc jaunajā Bībeles tulkojumā šis vietniekvārds tiek rakstīts ar mazo burtu. Tam ir vairāki iemesli.

Pirmkārt, Dieva lielums nav izsakāms burtos. Dievs netaps lielāks, ja visu Bībeli rakstīsim ar lielajiem burtiem. Dievs netop mazs, ja vietniekvārdu "viņš" raksta ar mazo burtu.

Otrkārt, senajos manuskriptos ir tā: tos rakstīja vai nu tikai ar lielajiem burtiem (unciāļiem), vai arī tikai ar mazajiem burtiem (minuskuliem), un nebija ne pieturzīmju, ne atstarpju starp vārdiem. Starp citu, senajās valodās vietniekvārds "Viņš" neparādās kā atsevišķs vārds, bet tulkojumos to atvasina no darbības vārdiem. Pat vārdu "Dievs" senajos manuskriptos mēdza rakstīt ar mazo burtu.

Treškārt, senajos Bībeles tulkojumos vietniekvārdu "Viņš" arī rakstīja ar mazo burtu. Cik man izdevies izpētīt, tradīcija rakstīt "Viņš" ar lielo sākumburtu aizsākusies vien aptuveni reformācijas laikā, bet ne visos tulkojumos.

Ceturtkārt, Ernsts Gliks savā latviešu tulkojumā šo vietniekvārdu attiecībā uz Dievu rakstīja ar mazo burtu – "viņš". Tas netika labots arī vēlākajos gados. Vienīgais izņēmums ir visjaunākais "Glika Bībeles" izdevums, kur tekstā ir tikai "Viņš" (tas nav Latvijas Bībeles biedrības izdevums).

Piektkārt, latviešu valodā pirmo reizi vietniekvārda rakstība "Viņš" attiecībā uz Dievu parādījās vien 1937. gada izdotajā Jaunajā Derībā. Tā ir iekļauta arī 1965. g. tulkojumā. Tomēr arī tajā šis lietojums nav konsekvents. Daudzās rakstu vietās vietniekvārds rakstīts ar mazo burtu – "viņš" – arī attiecībā uz Dievu (piemēram, skat. Lūkas 19. nodaļu). Patiešām konsekventi "Viņš" ar lielo burtu ir ieviests 1997. gada latviešu Bībeles izdevumos.

Sestkārt, jaunajos latviešu Bībeles tulkojumos vietniekvārds "viņš" lietots tikai ar mazo burtu. Par šo jautājumu ir notikušas garas debates starp teologiem un valodniekiem. Atgriešanās pie valodnieka Jāņa Endzelīna lietotās valodas ir bijis augstākais atsevišķu latviešu valodnieku mērķis, tādēļ arī ir notikusi šī pāreja uz "viņš" ar mazo burtu. Labi, ka tika ieviests tikai tas vien! Trimdas valodnieki vēlējās, lai jaunajā tulkojumā tiktu ieviests arī Endzelīna lietotais mīkstinātais *ŗ* un lai *h* rakstītu kā *ch*. Šāds lietojums, starp citu, redzams 1965. gada tulkojumā. Strīdi par latviešu ortogrāfiju Bībeles biedrībā ir bijuši tik smagi, ka teologi un valodnieki to nemaz vairs nevēlas atcerēties. Starp citu, pirmskara Latvijā arī vārdu "bībele" rakstīja ar mazo burtu.

Septītkārt, Dieva lielums nav atkarīgs no mūsu burtiem. Dievbijība nav cilvēku rakstīto burtu lielumā. Es vēl aizvien rakstu šo vietniekvārdu ar lielo burtu – "Viņš", ja tas ir attiecināms uz Dievu. Es to tā izjūtu. Tomēr man vietniekvārds "viņš" ar mazo burtu netraucē lasīt jaunā Bībeles tulkojuma tekstu. Ja man nākas citēt Jauno tulkojumu, tad tā citātos es burtu lielumu nemainu.

VAIRĀK JĒZUS
Esi mierā un zini

6. lekcija

Lī Vendens,
mācītājs un pedagogs, vietnes
www.moreaboutjesus.org
līdzautors

Bībeles mācība skaidri parāda, ka Dievs vēlas runāt ar mums. Runājot par lūgšanu, vai tai ir jābūt kā monologam? Vai arī tai ir jābūt kā dialogam?

Jāņa 14:21 Jēzus teica: *"Es to mīlēšu un tam parādīšos."* Vai tas neizklausās pēc divpusējas domu apmaiņas? Es tam parādīšos. **Psalmos 46:11** ir teikts: *"Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs."* Šķiet, ka Dievs saka: "Ja tu piebremzēsi un apklusīsi, tu dzirdēsi Manu atbildi. Es esmu ieinteresēts sazināties ar tevi." Tā ir divpusēja saziņa. Tomēr, ja tam ir jābūt kā dialogam, kāpēc mēs nedzirdam Dievu runājam biežāk?

Kad mēs dzīvojām Granddžankšenā, Kolorado štatā, lauku īpašumā, kas bija viena akra platībā, mums tur bija draudzes skola, ko es apmeklēju, kad gāju 5., 6. un 7. klasē. Skolā bija kāda veca dāma, ko mēs saucām par vecmāmiņu Pērkinsu. Viņa valkāja garas kleitas, bija ļoti dzīvelīga un aktīva. Dažkārt, kad vien bija tāda vajadzība, viņa strādāja mūsu skolā par skolotājas aizvietotāju. Mums patika vecmāmiņa Pērkinsa. Viņa runāja ar Dienvidu akcentu un runāja daudz. Turklāt starpbrīžos viņa gāja ārā un spēlēja ar mums dažādas spēles. Savā vecumā, būdama ap astoņdesmit gadus veca, viņa spēlēja ar mums beisbolu. Viņa meta un ķēra. Ja viņa nenoķēra bumbiņu cimdā, tad to noķēra viņas garā kleita. Viņa bija apbrīnojama. Tomēr viņa bija ļoti runīga.

Kādu vakaru mans tēvs pārradās mājās no draudzes locekļu apmeklējuma un izstāstīja kaut ko uzjautrinošu. Viņš teica, ka ir bijis apmeklējumā pie vecmāmiņas Pērkinsas un viņas vīra Džo. Visu vakaru vecmāmiņa Pērkinsa daudz runāja, bet viņas vīra klusēja. Kādā brīdī Džo pieliecās tuvāk manam tēvam un klusi pajautāja: "Vai esi ievērojis, ka manai sievai ir runas kavēklis?" Tēvs atbildēja: "Nē, neko tādu es nepamanīju." Tad Džo paskaidroja: "Viņai ir jāapstājas, lai ievilktu elpu."

Vai nevarētu būt tā, ka arī Dievs tikpat nepacietīgi, gluži kā vecais Džo, vēlas kaut ko pateikt? Tomēr mēs tikai runājam bez apstājas, neiepauzējot gana ilgi, lai paklausītos. Tāpēc nekad nedzirdam Viņu runājam. Varbūt tāpēc Viņš ir teicis: *"Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs."*

Jāņa 10:2–4 Jēzus teica: *"Bet, kas ieiet pa durvīm, ir avju gans. Viņam durvju sargs atver, un avis klausa viņa balsij, un viņš savas avis sauc vārdā un izved tās ārā. Kad viņš visas savas avis izlaidis ārā, viņš pats iet tām pa priekšu, un avis viņam seko, jo tās pazīst viņa balsi."* Kā gan lai tu pazītu Viņa balsi, ja neesi to dzirdējis? Vai redzi šeit mijiedarbību? Tas nav monologs, tā ir mijiedarbība. Dievs ir ieinteresēts komunicēt ar mums.

Lai avs varētu pazīt gana balsi, tai ir jābūt šo balsi dzirdējušai. Lai avs varētu pazīt gana balsi, tai jābūt pavadījušai kopā ar ganu daudz laika. Tas mūs aizved atpakaļ pie jautājuma, kas ir šī semināra pamatā – personīgs laiks kopā ar Jēzu katru dienu. Tas nav apspriežams, tas ir visa sākums. Tas ir visa beigas. Svarīgākais ir pazīt Viņu, sazināties ar Viņu un labāk iepazīt Viņu. Mācīties pazīt Viņa balsi, regulāri pavadot laiku Viņa klātbūtnē.

Pavadot laiku Dieva tuvumā un cenšoties dzirdēt Viņa balsi, esmu atradis septiņus veidus, kādos Dievs runā uz mani. Domāju, ka arī uz tevi. Tāpēc tos tūliņ izklāstīšu.

Tomēr, pirms sāku tos izklāstīt, vēlos pastāstīt vēl ko svarīgu. Par lūgšanu žurnālu. Ja tev nav lūgšanu žurnāla vai dienasgrāmatas, tad es aicinu tādu izveidot. Papīra formātā vai datorā, tas nav tik svarīgi. Velti tam laiku, apstājies pietiekami ilgi, lai pierakstītu dažas savas lūgšanas. Tāpat pieraksti Dieva sniegtās atbildes. Šādai praksei ir pamatots iemesls. Ja mēs piefiksējam Dieva atbildes, kuras Viņš mums sniedz dažādos veidos, tad mums pašiem tās labāk paliek atmiņā. Vēlāk, brīžos, kad esam garīgā lejupslīdē, ieskatoties lūgšanu žurnālā, redzēsim, kā Dievs ir darbojies mūsu dzīvē, un gūsim no tā iedrošinājumu. Ja Viņš man palīdzēja toreiz, tad zinu, ka Viņš palīdzēs arī tagad. Tāpēc Jozua izmantoja piemiņas akmeņus.

> "Ateists var būt tikai pa pusei ateists, kad viņš naktī lūkojas zvaigznēs. (Alberts Einšteins)

Cilvēki apbrīno Džordžu Milleru, stāsta, ka viņam bija vairāk par desmit tūkstošiem atbildētu lūgšanu. Mēs varētu nodomāt: "Kaut man būtu tāda lūgšanu dzīve!" Tomēr vairumam no mums varētu būt šāda lūgšanu dzīve, varbūt dažiem tāda jau ir, tikai – atšķirībā no Džordža Millera – mēs to nepierakstām. Viņam bija iespēja vēlāk atsaukties uz visiem rakstiskajiem pierādījumiem par Dieva atbildēm uz lūgšanām un sniegto palīdzību. Tāpēc es jūs iedrošinu rakstīt lūgšanu žurnālu un tajā piefiksēt ar Jēzu pavadītajos brīžos izteiktās lūgšanas un gūtās atbildes. Žurnāla rakstīšana piespiež tevi apstāties un nesteigties. Ja tu veic pierakstus žurnālā, tu nevari ātri izskriet cauri savam rīta svētbrīdim, izlasot īsu rīta lasījumu, kad roka jau ir uzlikta uz durvju roktura. Ja Dievs ir teicis *"rimstieties un atzīstiet"*, tad ir labi nedaudz apstāties jeb norimties.

Es atceros stāstu par Čaku Svindālu, kurš mājās lasīja avīzi, kad pie viņa pieskrēja mazā meitiņa un ļoti ātri pateica: "Tēti, es gribu tev kaut ko pateikt un gribu to pateikt ļoti ātri!" Viņš uzsmaidīja meitiņai un atbildēja: "Mīļā, tev nav man tas jāsaka ātri, tu vari to pateikt lēnām." Tad viņa teica: "Labi, bet tad klausies lēnām." Vai varētu būt, ka Dievs to pašu saka mums? "Tev nav lūgšanas jāber kā pupas. Kāpēc gan tu nevarētu klausīties lēnām un iedziļināties tajā, ko Es vēlos tev atbildēt?" Nevis izskriet cauri savam svētbrīdim, lai varētu atzīmēt darāmo darbu sarakstā: "Izpildīts!" Nu mans pienākums pret Dievu ir izpildīts, un es varu pievērsties īstajai dzīvei! Kāpēc gan nepiebremzēt, nepalikt mierā? Apsolījums saka, ka tieši tad es atzīšu: Viņš ir Dievs.

Tagad pievērsīsimies veidiem, kādos mēs varam sadzirdēt Dieva balsi.

Pirmais ir daba: Dievs runā uz mums caur dabu. **Psalmos 8:4, 5** teikts: *"Kad es redzu Tavas debesis, Tavu roku darbu, mēnesi un zvaigznes, ko Tu esi radījis, – kas gan ir cilvēks, ka Tu viņu piemini, un cilvēka bērns, ka Tu viņu uzlūko?"*

> "Domā uz To Kungu visos savos ceļos, tad Viņš darīs līdzenas tavas tekas. (Salamana pamācības 3:6)

Vai esi ievērojis, ka tad, kad pavadi laiku pie dabas, Dievs var uzrunāt tavu sirdi? Alberts Einšteins ir teicis: "Ateists var būt tikai pa pusei ateists, kad viņš naktī lūkojas zvaigznēs." Vairākas reizes esmu piedzīvojis, ka Dievs runā uz mani caur dabu. Kaut vai pavērojot ūdens līmeni jūrā. Tas vienmēr ir paredzams, tam ir savs regulārais paisums un bēgums. Ko tas man liecina? Vērojot šo ūdens līmeni, es aptveru, ka Dievs bez cilvēku palīdzības uztur ūdens līmeni jūrā un visu šo planētu. Kāpēc Viņš to dara? Viņš to dara, jo Viņam rūp detaļas. Viņš ir uzticams. Ja tas tā ir, tad Dievs var parūpēties arī par manas dzīves detaļām. Tev nav jāuztraucas par savu dzīvi un nelielām izmaiņām tajā. Dievs visu kontrolē. Viņš dara varenas lietas ar Savu labo roku.

Ir arī citi veidi, kādos Dievs runā uz mums. Nākamais veids ir vadība caur dažādiem apstākļiem. Dažkārt Dievs ar mums sazinās, demonstrējot Savu vadību dzīves apstākļos. **Salamana pamācībās 3:6** ir teikts: *"[..] domā uz To Kungu visos savos ceļos, tad Viņš darīs līdzenas tavas tekas."*

Pirms dažiem gadiem mēs dzīvojām Kanzasā. Mēs ar Mārdžiju bijām apprecējušies, pirms viņa pabeidza koledžu. Kamēr viņa veica dažādus citus darbus un bija pilna laika mamma mūsu bērniem, koledžas pabeigšanu nācās uz laiku atlikt. Tad pienāca laiks turpināt studijas, un vietējā koledžā Kanzasā viņai bija jāapmeklē kādas mācības, lai virzītos tālāk uz koledžas pabeigšanu. Viņa gribēja apmeklēt šīs mācības, bet mums tobrīd nebija naudas mācību kursa apmaksai. Mācību kurss izmaksāja tikai 300 dolārus, bet tobrīd mums nebija pat šīs nelielās naudas summas. Mārdžija izteica šaubas par to, vai viņai ir lemts turpināt izglītības iegūšanu. Viņa teica: "Ja šobrīd mums nav vajadzīgo līdzekļu, varbūt Dievs ar to man saka, ka izglītības turpināšana nav mana prioritāte un šo sapni ir laiks aizmirst." Es viņai atbildēju: "Varbūt tas ir tā, bet varbūt Viņš atbildēs uz lūgšanu un pavērs durvis, sagādājot vajadzīgo naudu, lai tu varētu pabeigt šīs mācības." Tā nu mēs kopā lūdzām par to. Pagāja kāds laiks, un pienāca pēdējā diena, kad varēja reģistrēties mācībām. Atceros, ka tajā rītā Mārdžija man teica: "Ir pienākusi pēdējā diena, lai varētu reģistrēties mācībām, bet nauda nav uzradusies. Laikam jau Dievs ar to saka, ka man nav lemts mācības pabeigt." Es vieglprātīgi atbildēju: "Diena vēl ir tikai sākusies, Dievam vēl ir laiks līdz vakaram. Varbūt Viņš tevi pārsteigs ar naudu vēstuļu kastītē." Viņa atbildēja: "Tas būtu patīkams pārsteigums."

Es pārrados mājās pēcpusdienā, un Mārdžija teica: "Uzmini, kas bija vēstuļu kastītē!" Mums bija atsūtīta vēstule, kurā atradās čeks par iepriekšējā gada laikā pārmaksāto hipotēku. Čekā bija 330 dolāri. Mums bija pietiekami daudz naudas mācību kursa apmaksai un vēl desmitās tiesas nomaksāšanai. Vadība caur dažādiem apstākļiem! Mārdžija šo notikumu uztvēra kā Dieva atbildi: "Jā, Mārdžij! Es esmu ieinteresēts tavā izglītībā. Es vadu tevi." Vēlāk viņa ieguva savu koledžas diplomu.

Trešais veids, kādā Dievs runā uz mums, ir caur mūziku. To ir vieglāk saprast tiem, kas ir mūziķi, bet mums pārējiem – mazliet grūtāk. Vairākas reizes esmu atklājis, ka Dievs runā uz manu sirdi caur kādas dziesmas tekstu, kad es to dzirdu piemērotā brīdī. Reiz biju nomākts un uztraukts par kaut ko un neredzēju savai problēmai nekādu risinājumu. Satraukts braucu automašīnā un teicu Dievam: "Kungs, ko lai darām? Es nezinu, kā šo lietu atrisināt. Esmu uztraucies." Tad paņēmu audiokaseti un ievietoju to auto magnetolā. Mūzika, kas atskanēja tieši tajā brīdī, bija Tvailas Perisas dziesma, kurā bija

šāds teksts: “Vai es Tev uzticos, Dievs? Vai es Tev uzticos, Dievs? Kamēr upe plūst, kamēr ziemeļu vējš pūš, Tu esi bijis Dievs iepriekš un būsi Dievs atkal. Vai es Tev uzticos, Dievs? Vai es Tev uzticēšos tad?”[1] Šķita, ka Svētais Gars ar to man saka: “Lī, tu vari par to neuztraukties! Es to nokārtošu tavā labā! Vai tu Man uzticies? Es biju Dievs pirms tam, Es būšu Dievs atkal. Ieskaties savā lūgšanu žurnālā, ieraugi visus pierādījumus par Manu palīdzību. Tu vari Man uzticēties.” Tā caur mūziku Dievs runā uz mums. **Psalmos 40:4** ir teikts: *“Manā mutē Viņš lika jaunu dziesmu, slavas dziesmu mūsu Dievam. Daudzi to dzirdēs, viņus pārņems bijība, un viņi sāks ticēt Tam Kungam.”* Tā nu Dievs izmanto mūziku, kas ir vēl viens veids, kā Viņš runā uz mūsu sirdi.

Ceturtais veids, kādā Dievs runā uz mūsu sirdi, ir caur cilvēkiem. Vai tas nav jauki, ka dažkārt Dievs izmanto kādu cilvēku tā, ka tev rodas sajūta: Jēzus ir ieradis pie tevis cilvēka veidolā? Tas ir brīnišķīgi, kad Dievs iedvesmo kādu izdarīt kaut ko cita cilvēka labā! Varbūt šie cilvēki paši pat neapjauš, cik daudz viņu pateiktais vai paveiktais ir nozīmējis tam otram. Tas ir viens no iemesliem, kāpēc es uzskatu, ka kristiešiem ir svarīgi sanākt kopā ne vien draudzē, bet arī mazajās grupās. Tas ir nepieciešams savstarpējai mijiedarbībai. Es tās saucu par mājas draudzēm. Lūgt Dievu, kopā pētīt Bībeli un dalīties ar Dieva paveiktajiem darbiem mūsu dzīvē – tas ir brīnišķīgs veids, kad cilvēki kļūst par Dieva vēstnešiem cits citam, kad Viņš atklāj kaut ko īpašu caur cilvēkiem šai mazajā kopienā.

Šajā pašā nedēļā Dievs kādu izmantoja, es pat nezinu, kurš tas bija. Nezinu, kas viņu motivēja. Mums bija lieli izaicinājumi. Sātanam nepatīk, ja kāds pievērš cilvēku uzmanību Jēzum, tāpēc viņš centās sabotēt šo semināru daudzos un dažādos veidos. Mēs saņēmām telefona zvanus draudzē un mājās no ļaudīm, kuriem šķita, ka šis seminārs nav piemērots šai draudzei vai šim laikam, un viņi izteica vēlēšanos to apturēt. Pirms divām dienām es atnācu uz darbu, iegāju savā birojā un ieraudzīju, ka kāds uz galda ir atstājis skaistu augu.

[1] Domāta dziesma Twila Paris “Do I Trust You, Lord?”. (*Red. piez.*)

> “Lūgt Dievu, kopā pētīt Bībeli un dalīties ar Dieva paveiktajiem darbiem mūsu dzīvē – tas ir brīnišķīgs veids, kad cilvēki kļūst par Dieva vēstnešiem cits citam.

Pie auga bija anonīma zīmīte bez norādes par sūtītāju. Tajā bija teksts no 2. Ķēniņu grāmatas 6:16: ““[..] *to, kas ir ar mums, ir vairāk nekā to, kas ir pie viņiem.”* Turpini norādīt uz Jēzu!” Lūk, tā izpaužas Jēzus cilvēka veidolā! Jēzus runā uz manu sirdi caur citiem cilvēkiem, izmantojot citus cilvēkus. Dievs neklusē, Viņam ir daudzi un dažādi veidi, kā mūs uzrunāt, ja tikai mēs klausāmies. Rakstu vieta, kas iet kopā ar šo, ir **1. Pētera 4:10**, kur teikts: *“Kādu katrs dāvanu saņēmis, ar to kalpojiet cits citam kā labi dažāda veida Dieva žēlastības namturi.”*

Piektais veids, kādā Dievs komunicē ar mums, ir caur iedvesmotiem grāmatu tekstiem, ko sarakstījuši kristīgi autori. Ja neesi izveidojis ieradumu lasīt, tad šis veids tev nebūs saprotams. Bet, ja tu lasi, tad piedzīvosi, ka Dievs uzrunā tavu sirdi, kad tu lasi kādu tekstu.

Iepriekšējā mēnesī es savā lūgšanu žurnālā biju ierakstījis: “Dievs, manā priekšā ir vesels kalns ar darbiem, kas jāpaveic semināra sagatavošanai. Jo tuvāk tā sākumam esmu, jo lielāks šis projekts šķiet. Detaļas, detaļas, detaļas, nesaskaitāmas detaļas, par kurām es pat vēl nezinu, bet tās turpina uzrasties! Kungs, es nespēju to visu panest, nespēju ar to visu tikt galā, esmu nobijies un pārņemts ar to visu.” Tad es paņēmu grāmatu, ko sarakstījis Roberts Rasmusens, tās nosaukums ir “Iedomājies, ka satiec Viņu”[2]. Tajā atrodami Bībeles notikumos balstīti literāri stāsti par ļaudīm, kuri ir pazinuši Jēzu, strādājuši, ceļojuši un pavadījuši laiku kopā ar Viņu. Ko viņi varētu mums pastāstīt? Es paņēmu šo grāmatu pēc tam, kad biju uzrakstījis minēto lūgšanu, atvēru to vietā, kur bija ievietota grāmatzīme. Lūk, ko es tur izlasīju: “Kungs, man Tevi vajag! Es grimstu, vai Tev nerūp? Vai Tu vispār dzirdi? Vai Tu gulēsi visas šīs vētras laikā? Es grimstu, mana laiva nogrims! Pirms viss ir zaudēts, Viņš pamostas, nezinu, cik ilgs laiks ir pagājis, bet šķiet, ka Viņš pamostas tikai īsu brīdi pirms laivas nogrimšanas. Tomēr to, cik steidzami tas ir, zina tikai Viņš. Un Jēzus pieceļas. Viņš stāv viļņu mētātajā laivā un runā kā māte uz nemierīgu bērnu: “Klusu, mierā!” Tad es aptveru, ka esmu ar Jēzu. Iedomājies, cik mazs es jūtos! Viņš pagriežas, ieskatās tieši man acīs un saka: “Kāpēc tu esi tik bailīgs? Kā tev nav ticības?” Viņš mani nenorāj, nē, Viņš vēlas mani mīlestībā vadīt kā mācekli. Sekošana Viņam padara katru dienu par piedzīvojumu, un es aptveru, ka mīlu šo Vīru un darītu jebko Viņa labā. Kaut kā Viņš nekad nenokavē īsto brīdi. Ne vienmēr tā, kā es to sagaidu, vai tad, kad es to sagaidu, tomēr Viņš visu nokārto. Dievs nekad vēl mani nav pievīlis.

[2] Rasmussen, Robert. *Imagine Meeting Him: Soul-Stirring Encounters With the Son of God.* (*Red. piez.*)

> “Sekošana Kristum padara katru dienu par piedzīvojumu, un es aptveru, ka mīlu šo Vīru un darītu jebko Viņa labā. Kaut kā Viņš nekad nenokavē īsto brīdi. Ne vienmēr tā, kā es to sagaidu, vai tad, kad es to sagaidu, tomēr Viņš visu nokārto. Dievs nekad vēl mani nav pievīlis.

Bet, kad jūra un vējš stājas manā ceļā, es dzirdu Viņa balsi sakām: “Kāpēc tu esi izmisis? Kāpēc tevī aizvien ir nemiers? Klusu, mierā!”” Tas mani iedrošināja un atdeva drosmi. Dievs runāja uz mani vēl vienā veidā – caur grāmatām. Grāmatām, ko sarakstījuši citi kristieši.

Domājot par grāmatām, mēs būtu nevērīgi, ja nepieminētu vislabāko grāmatu, caur kuru Dievs uz mums runā. Tas ir Viņa Vārds. Tas tiek saukts par Dieva Vārdu. Ja vēlies dzirdēt Dievu runājam uz tevi, lasi Viņa Vārdu! Atrodi tulkojumu, kas tev vislabāk der. Lasi to, un tu atradīsi, ka Viņš tev dod vajadzīgo īstajam brīdim. Viņš runās uz tevi caur Bībeli veidos, kādus tu nekad neuzzinātu, ja nesāktu lasīt.

Iepriekšējā draudzē, kurā es kalpoju, pienāca tas ikgadējais laiks, ko visi tik ļoti gaida. Tās ir draudzes vēlēšanas. Gada lieliskākais notikums. Es pamodos dienā, kad ievēlēšanas komitejai bija jāsanāk kopā pirmo reizi. Es nevēlējos kāpt ārā no gultas. Kad beidzot izrāpos no gultas un paņēmu savu Bībeli, lūgšanā teicu Dievam: “Kungs, šī nebūs izdevusies diena. Es vēlētos saņemt šajā rītā kādu iedrošinājumu, bet esmu iestrēdzis 1. Laiku grāmatā. Šajā grāmatā nav nekā, kas mani varētu iedrošināt un sagatavot šai dienai.” To es teicu lūgšanā. Dievs droši vien tajā brīdī iesmējās, jo Viņš zināja, ko es tūliņ lasīšu savā Bībelē. Es lasīju **1. Laiku 28:20**, kur teikts: *“Esi stiprs un drošs, un dari to! Nebīsties un nebaiļojies! Jo Dievs, Tas Kungs, mans Dievs, būs ar tevi; Viņš tevi nepametīs, un Viņš tevi neatstās, kamēr tu nebūsi pabeidzis visus Tā Kunga nama celšanas darbus.”* 1. Laiku grāmatā! Kurš to būtu domājis? Viņš runāja uz mani. Rakstu vieta, kas to apliecina, ir **Psalmi 119:105**, kur teikts: *“Tavs Vārds ir manu kāju spīdeklis un gaišums uz maniem ceļiem.”* Dievs runā caur Savu Vārdu.

Pēdējais, septītais, veids, caur ko Dievs runā, ir domas un iespaidi mūsu prātā. Reiz televīzijā redzēju raidījumu par smadzeņu operēšanu, kurā cilvēks bija ar lokālo narkozi, spējīgs runāt. Ārsti pieskārās viņa smadzeņu daļām, un viņš atcerējās informāciju. Nākamajā rītā es lūdzu Dievu, sakot: “Kungs, Bībelē ir teikts, ka Tavas avis pazīst Tavu balsi. Es labprāt dzirdētu Tevi runājam. Izskatās, ka, ja ārsts var pieskarties kāda smadzenēm un izraisīt domas, tad arī Tu vari pieskarties manam prātam un runāt ar mani manā prātā ar iespaidu no Debesīm. Vai Tu runāsi uz mani šādā veidā, ja es klusumā to gaidīšu? Es pamēģināšu eksperimentam, klusībā gaidīšu atbildi. Ja Tu runāsi uz mani caur domām manā prātā, es pierakstīšu to, ko uztversšu tajā brīdī.”

Es aizvēru acis, esot uz ceļiem, un gaidīju klusumā. Pagaidīju pāris sekundes, bet nekā. Pagaidīju vēl dažas sekundes, tad vēl dažas. Pēkšņi manā prātā atskanēja ļoti konkrēta doma: “Lūdz par savu draugu Geriju!” Parasti es tādā veidā nedomāju. Ja es pats iedomātos aizlūgt par Geriju, es domātu apmēram šādi: “Nez, vai man nevajadzētu aizlūgt par Geriju?” Tomēr tajā klusuma brīdī manā prātā ienāca šī konkrēta doma: “Lūdz par savu draugu Geriju!” Tas mani izbrīnīja. Es domāju: “Vai tas tiešām nāk no Dieva? Es neesmu saticis Geriju un sazinājies ar viņu vismaz 20 gadus.” Viņš bija mans senais skolas laiku draugs. Nebūdams pārliecināts, vai pamudinājums nāk no Dieva, es šo domu pierakstīju savā lūgšanu žurnālā un pieliku klāt datumu. Iespējams, Dievs mani iedvesmoja lūgt par Geriju, bet es nebiju drošs. Tad es lūdzu par Geriju, lai gan nezināju, ko tieši par viņu vajadzētu lūgt. Es uzticēju viņu Dievam.

Pēc kādiem četriem vai pieciem mēnešiem, ap Ziemassvētku laiku es negaidīti saņēmu zvanu no Gerija, kuru nebiju dzirdējis 20 gadus. Viņš teica, ka ir atradis manu telefona numuru, un jautāja, kā man iet. Tad es pajautāju, kā viņam klājas. Viņš atbildēja: “Nu jau vairs nav tik slikti, bet pirms kāda laika bija briesmīgi.” Es jautāju: “Kas noticis?” Viņš atbildēja: “Pirms dažiem mēnešiem mana sieva nonāca komā galvas traumas dēļ. Ārsti slimnīcā domāja, ka viņai nav nekādu cerību atlabt. Es slavēju Dievu, ka tagad viņai jau ir labāk, bet tobrīd tā nešķita.” Es jautāju, kad notika uzlabojums viņas veselības situācijā. Viņš teica: “To datumu es nekad neaizmirsīšu, tas ir iekalts manās smadzenēs.” Viņš nosauca datumu. Es atradu šo datumu savā lūgšanu žurnālā un aptvēru, ka tas bija tieši tas datums, kad Dievs mani mudināja lūgt par Geriju.

> “Dievs runā uz mums caur domām un iespaidiem prātā, caur dabu, mūziku, caur Bībeli, caur citiem cilvēkiem.

Dievs atbild uz lūgšanām. Tomēr Viņš arī sazinās ar mums. Ja mēs apstāsimies pietiekami ilgi, lai ieklausītos, Viņš runās uz mums caur domām un iespaidiem prātā, caur dabu, mūziku, caur Bībeli, caur citiem cilvēkiem, dažādos veidos. Problēma ir tā, ka mēs esam savas ausis uztrenējuši dzirdēt citas lietas. Ir kāds stāsts, kas to labi ilustrē.

Pirms kādiem simts gadiem vietējais iedzīvotājs izrādīja Ņujorkas pilsētu indiāņu virsaitim. Kad viņi gāja pa Ņujorkas ielām, apkārt valdīja trokšņi un rosība – satiksme, tirdzniecība, cilvēku sarunas. Pēkšņi indiāņu virsaitis apstājās cilvēku pūļa vidū. Viņš pagrieza ausi uz vienu pusi un tad devās turp, kur atradās zālājs. Viņš pieliecās, pašķīra zāles stiebrus un pasmaidīja. Uz stiebra sēdēja circenis, kurš izdeva savu skaņu. Virsaiti pavadošais cilvēks izbrīnījās un teica: “Nav iespējams, ka tu to sadzirdēji visā šajā troksnī!” Indiāņu virsaitis atbildēja: “Es to sadzirdēju gan. Katrs var sadzirdēt to, ko viņa ausis ir vingrinātas sadzirdēt.” Otrs cilvēks tam neticēja un iebilda, ka visam ir kādas robežas. Tad virsaitis piedāvāja viņam to nodemonstrēt praktiskā veidā un palūdza iedot dažas monētas. Vīrs iedeva viņam dažas sīknaudas monētas, un virsaitis tās nometa zemē. Nekavējoties vismaz četrdesmit cilvēki uz ielas apstājās un paskatījās uz viņu pusi. Virsaitis teica: “Tu dzirdi to, ko esi vingrinājies dzirdēt.”

Draugs, ja tu neesi vingrinājies dzirdēt Dieva balsi, tad nav brīnums, ka tu Viņu nedzirdi un domā, ka Viņš ar tevi nerunā. Kā tu mācies klausīties? Pavadi laiku Labā Gana klātbūtnē! Tikai tā avis iemācās pazīt Viņa balsi. Tā ir lūgšana.

Tulkoja Edgars Dūmiņš

Atvērto baznīcu dienā atdzimušās atmiņas

Izlasījusi šī gada jūnija “Adventes Vēstīs” (6. lpp., vidējā slejā, otrajā rindkopā) Elitas Lapiņas rakstīto: “Tālivaldis mūsu dievnamā ieradās ar mērķi sameklēt savas adventistu saknes, jo viņa vecmāmiņa ir bijusi adventistu draudzes locekle – māsa Paukina. Viņš cītīgi izpētīja visas stendā esošās vēsturiskās fotogrāfijas, bet vecmāmiņu tur nesazīmēja.”, es, 102 gadīgā Skaidrīte Teremta, atcerējos, ka pazinu māsu Paukinu un varu nosaukt viņas vārdu – Helēna, dzimusi 1921. gada 4. augustā. Viņa bija medicīnas māsa. Helēnas dzīves draugs Vladimirs Paukins bija ārsts. Strādāja NMPD – Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienestā, kā agrāk teica – Ātrās palīdzības dienestā. Viņa hobijs, ja tā var teikt, bija gleznošana, pie tam viņš bija izcili labs gleznotājs. Viņu dzīvoklī bija redzama ļoti liela formāta glezna – apburoši skaista mēnesnīca. Pēc vairākiem gadiem viņš uz tās uzgleznoja citu skatu. Savā laikā es no viņa saņēmu dāvanā gleznu “Pēterupīte” ar parakstu “V. Paukiņš, 1. III, 1978. g.” [uz gleznas uzvārds rakstīts ar ņš]. Šī Pēterupīte atrodas Saulkrastu novadā.

Paukinu ģimenē bija divi bērni: meita Terēzija, dzim. 1941. gada 5. oktobrī, un dēls, kura dati man nav zināmi. Tad viņi dzīvoja Bruņinieku ielā 8a, iepretim Rīgas pilsētas 1. slimnīcai.

Terēzijas laulātais draugs bija Gunārs Šteinbahs, dzimis 1932. g. 1. maijā, dzīvoja Jaunciemā. Viņu ģimene bija svētīta ar vienu dēlu. Pēc dažiem gadiem abas ģimenes pārgāja dzīvot Strēlnieku ielā 1b, dz. 5.

“Adventes Vēstīs” minētais Tālivaldis [precizējot vārdu un saskaņojot to ar citu draudzes locekļu atmiņām, izrādījās, ka pareizais vārds ir Visvaldis] ir Terēzijas un Gunāra dēls. Sasniedzot vīra gadus, viņš ar savu izredzēto salaulājās luterāņu baznīcā Siguldā. Helēnīte toreiz uz šīm laulībām ierosināja man nodziedāt kādu dziesmu. Nodziedāju Lūcijas Garūtas “Svētā mīla”.

Dažus gadus vēlāk Visvaldis aizbrauca uz Ameriku. Terēzijas mūža saulei norietot, uz viņas izvadīšanu pēdējā gaitā atbrauca arī Visvaldis. Dodoties atpakaļ uz savu mītnes zemi, viņš paņēma līdzi tēvu Gunāru, kas nu bija palicis vientuļš atraitnis. Gunārs nepazaudēja saiti ar dzimteni, jo viņa rakstītās vēstules ceļoja uz Rīgu, un atbildes, ar Dainas Klotiņas roku rakstītas, nonāca Gunāra rokās. Gunāra dzīves biogrāfijai vairs nav turpinājuma. Viņš atdusas tālu no dzimtenes, svešatnes zemes klēpī.

1. att. Helēna Paukina – 2. rindā ceturtā no kreisās

2. att. Helēna ar vīru atzīmēti ar •

Visvalža vecmāmiņa dziedāja draudzes korī. Viņu var redzēt kora fotogrāfijās, un tādas ir vairākas. Izšķirstīju savus albumus un atradu blondīni Helēnu Paukinu (*1. attēls, 2. rindā ceturtā no kreisās*).

Ir viena fotogrāfija, kurā redzama Helēna un viņas vīrs. Tā fotografēta br. Imanta un m. Aijas Maču laulībās (*2. attēls, Helēna ar vīru atzīmēti ar **). Neslēpšu, ka bija laiks, kad vēlējos sadedzināt visas fotogrāfijas. Bet kur? Tā kā jaunajās mājās nav ne malkas plīts, ne krāsns, fotogrāfijas palika dzīvas. Lai dzīvo fotogrāfi! Lai dzīvo albumi! Tagad, kad šīs fotogrāfijas ir noderīgas radinieku pierādīšanai, esmu patiesi sajūsmināta, ka tās nepiedzīvoja sērkociņa uzliesmojumu. Lēnprātība, pacietība, savaldība ir teicamas īpašības.

3. attēlā man pie kreisās rokas ir Gunārs Šteinbahs, pie labās – Verners Zālītis, moskviča īpašnieks, fotografēja Edvīns Laudurgs. Kādā jaukā dienā mūs uz Jūrmalu aizvizināja Verners, esam Majoros.

Koks atstāj celmu, akmens vietu, bet cilvēks – atmiņas.

Skaidrīte Teremta

4. att. No kreisās: Edvīns Laudurgs, Skaidrīte Teremta, Verners Zālītis.

3. att. No kreisās: Verners Zālītis, Skaidrīte Teremta, Gunārs Šteinbahs.

5. att. Pēc dziesmu dievkalpojuma krievu draudzē. Vīlandes ielas nama pagalms. Gunārs Šteinbahs (2. rindā 3. no labās puses) tika aicināts, lai kuplinātu tenoru pulciņu.

Vajadzīgi strādnieki

[..] Sekmes vienmēr ir dāvātas atbilstoši paveiktajam darbam. Vienīgais iemesls, kas ierobežojis draudzes derīgumu, ir darba un rūpju trūkums. [..] Vai Dievs neliekas redzam šīs lietas? Vai Viņš nevar lasīt sirds nodomus un nolūkus? Nopietna, dedzīga satriektas un nožēlas pilnas sirds lūgšana atvērtu tiem Debesu logus un liktu plūst žēlastības straumēm. Skaidrs, neatlaidīgs skats uz Kristus krustu pārvarētu viņu pasaulīgumu un pildītu dvēseli ar pazemību, nožēlu un pateicību. Tad tie saprastu, ka nepieder sev pašiem, bet ir atpirkti ar Kristus asinīm. [..]

Visur cilvēki ļoti alkst pēc gaismas, ko Dievs devis Saviem ļaudīm; bet šie saucieni pa lielākai daļai izskanējuši velti. Kurš sajūt pienākumu svētīties Dievam un Viņa darbam? Kur ir jaunieši, kas sagatavojas, lai atsauktos šim aicinājumam? Mūsu priekšā atvērti milzīgi lauki, kuros patiesības gaisma vēl nekad nav iespiedusies. Kurp vien mēs skatāmies, tur redzam bagātīgu ražu, kas gatava pļaujai, bet nav neviena pļāvēja. [..]

Draudzē jānotiek izšķirošai pārmaiņai, kas tos, kuri ieslīguši garīgā pašapmierinātībā, nostādītu neērtā stāvoklī, jo tikai tad darba laukā varēs izsūtīt šim svinīgajam darbam piemērotus strādniekus. Ir vajadzīga atmoda un garīga atjaunošanās. Jāceļas kristīgas dievbijības temperatūrai. Jāsprauž un jāīsteno plāni, lai patiesību darītu zināmu visām tautām virs zemes. Tos, kas saucas Kristus sekotāji, sātans ieaijā miegā, kamēr dvēseles ap tiem iet bojā. Ar ko viņi aizbildināsies Kunga priekšā par savu nolaidību?

Uz draudzi attiecas Kristus vārdi: "Kāpēc jūs visu dienu stāvat bez darba?" Kāpēc jūs nestrādājat kādā Viņa vīna kalna darba nozarojumā? Atkal un atkal Viņš jums ir pavēlējis: "Ejiet jūs arīdzan vīna kalnā, un, kas nākas, to jūs dabūsiet." Bet lielākais vairums šo no Debesīm nākošo, laipno aicinājumu ir atstājis neievērotu. Vai tagad nav pēdējais laiks, lai paklausītu Dieva pavēlēm? Katram atsevišķam cilvēkam, kas saucas Kristus vārdā, darāms savs darbs. Balss no Debesīm jūs svinīgi aicina pildīt savu pienākumu. Ņemiet vērā šo balsi un ejiet tūlīt strādāt kādā šī darba jomā. Kāpēc jūs šeit visu dienu stāvat bez darba? Uz jums gaida darbs – darbs, kas prasa jūsu vislabākos spēkus. Katrs dārgais dzīves mirklis ir saistīts ar kādu pienākumu, ko jūs esat parādā Dievam vai cilvēkiem, un tomēr jūs stāvat bez darba!

Lielais dvēseļu glābšanas darbs tomēr būs jāpadara. Šajā darbā ir iesaistīts katrs godības eņģelis, kamēr katrs tumsas dēmons tam pretojas. Kristus, nākot uz šo pasauli ar mūžības mīlestību sirdī un piedāvājot cilvēkam kļūt par visas Viņa bagātības mantinieku, mums uzskatāmi parādījis dvēseles lielo vērtību. Viņš atklāj Tēva mīlestību pret vainīgo cilvēci un parāda Dievu kā taisnu un kā tādu, kas taisno tos, kuri tic. Kristus neizpatika pats Sev. Viņš neko nedarīja Sevis dēļ; Viņš strādāja kritušās cilvēces labā. Viņa klātbūtnē savtībai jāpaliek kaunā. Viņš pieņēma mūsu dabu, lai varētu ciest mūsu vietā. Savtība kā pasaules grēks ir kļuvusi par valdošo grēku arī draudzē. Upurēdams sevi cilvēku labā, Kristus deva triecienu savtībai pašā saknē. Viņš nepaturēja neko, ne Savu godu, ne Debesu godību, un atbilstošu pašaizliedzību un upuri Viņš gaida no tiem, kurus Viņš nāca svētīt un glābt. No katra tiek prasīts, lai tas strādātu atbilstoši savām spējām. Par godu Dievam jāatsakās no katra laicīga apsvēruma. Pēc laicīgām priekšrocībām mums vajadzētu ilgoties vienīgi tāpēc, lai varētu vēl labāk sekmēt Dieva lietu.

Kristus un Viņa sekotāju interesēm vajadzētu būt vienotām; bet pasaule spriež, ka tās ir dalītas un atšķirīgas, jo tie, kas prasa, lai tos atzīst par kristiešiem, pēc saviem personīgajiem mērķiem dzenas tikpat dedzīgi un personīgo mantu izšķiež tikpat savtīgi kā tie, kas nesaucas Kristus vārdā. Laicīgai labklājībai pieder pirmā vieta; nekas netiek vērtēts līdzīgi tai. Kristus lietai jāgaida, kamēr tie sakrās kādu noteiktu daļu paši sev. Viņiem jāpavairo savi ienākumi, lai notiktu, kas notikdams. Lai dvēseles iet bojā bez patiesības atzīšanas! Bet kāda vērtība ir dvēselei, par kuru nomiris Kristus, salīdzinot ar viņu ienākumiem, tirdzniecības pasākumiem, namiem un laukiem? Vai dvēselēm jāpagaida, kamēr viņi būs sagatavojušies kaut ko darīt? Dievs šos Mamona algādžus nosauc par kūtriem un neuzticīgiem kalpiem. Kunga mantu viņi atdod par ērtībām un baudām. "Es" ir viņu elks.

Neko nedarīt, lai vadītu dvēseles pie Jēzus, kurš upurēja visu, lai mums būtu pieejama pestīšana? Savtība no draudzes izdzen labdarību un Kristus mīlestību. Miljoni no Kunga naudas ir izšķiesti laicīgu iekāru apmierināšanā, bet Viņa mantu nams atstāts tukšs. Es nezinu, kā šo patiesību jums atklāt tā, kā tā ir parādīta man. [..] Ja būtu vairāk līdzekļu, ko ieguldīt lielāku plānu īstenošanā, tad misionāru darbu varētu simtkārt paplašināt. Bet līdzekļi, ko Dievs paredzējis tieši šim mērķim, ir izdoti par lietām, kas likušās nepieciešamas ērtībām un laimei un kuru iegāde nebūtu grēks, ja līdzekļi nebūtu bijuši tik vajadzīgi patiesības izplatīšanai. Cik daudzi no jums, mani brāļi, meklējat paši savu labumu, bet ne to, ko vēlas Jēzus Kristus!

Iedomājieties, ka Kristus mājo katrā sirdī un no draudzes ir izraidīta savtība visās tās formās! Kāds tad būtu iznākums? Tikpat patiesi kā draudzē, kuru Kristus sākumā dibināja, tad visur būtu redzama saskaņa, vienība un brāļu mīlestība. Visur valdītu kristīga rosme. Visa draudze tiktu aizdedzināta upura liesmās par godu Dievam. Katrs kristietis altāra ugunī iemestu savas pašaizliedzības augli. Būtu vērojama daudz lielāka rosība jaunu, lietderīgu darba metožu meklēšanā un daudz enerģiskāk pētītu, kā tuvoties nabaga grēciniekiem, lai tos glābtu no mūžīgās bojāejas.

[..] Kas ticēs šim laikam dotajai svinīgajai patiesībai, ja tie, kas savos vārdos apliecina ticību, ar darbiem to aizliedz? Ne Dievs mums ir aizslēdzis Debesu logus, bet gan mūsu pašu pakļaušanās pasaules ieradumiem un praksei.

Atklāsmes grāmatas 14. nodaļā minētais trešais eņģelis attēlots, ātri lidojot debesu vidū un saucot: "Še ir tie, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību." Šie vārdi atklāj Dieva ļaužu darba raksturu. Viņiem ir tik ļoti svarīga vēsts, ka, sniedzot to pasaulei, tie attēloti kā lidojoši. Viņi savās rokās tur dzīvības maizi badā mirstošajai pasaulei. Tos spiež Kristus mīlestība. Tā ir pēdējā vēsts. Neviena cita tai nesekos; kad šī vēsts būs padarījusi savu darbu, vairs neatskanēs neviens žēlastības aicinājums. Ak, cik liela atbildība gulstas uz visiem mums, lai cilvēki sadzirdētu šo laipno, žēlastības pilno ielūgumu. "Un Gars un līgava saka: Nāc! Un kas to dzird, lai tas saka: Nāc! Un kam slāpst, tas lai nāk. Un kam gribas, tas lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas."

Ikvienam, kas dzird, jāsaka: "Nāc!" Ne tikai sludinātājiem, bet arī ļaudīm. Visiem jāsavienojas aicināšanā. Ne tikai ar vārdiem, bet arī ar raksturu un apģērbu, visam jāatstāj mantojošs iespaids. Mēs esam darīti par aizbildņiem pasaulei, par tās Personas gribas izpildītājiem, kas cilvēkiem mantojumā atstājusi svēto patiesību. Kaut visi spētu izjust Dieva dāvātās uzticības augsto vērtību un godību!

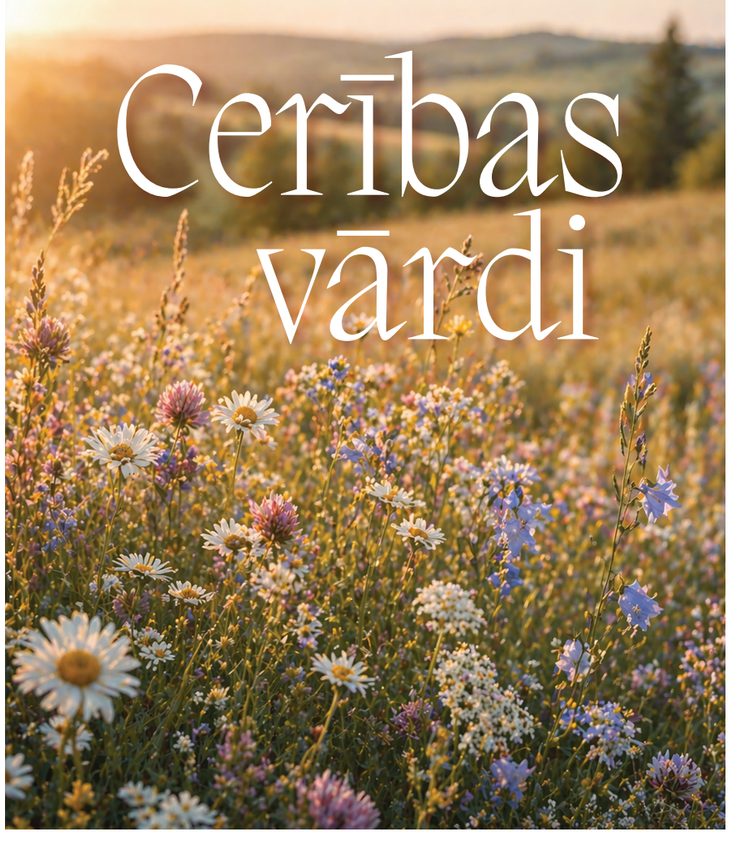
("Liecības draudzei", 5. sēj., 203.–207. lpp.)

Elena Vaita "Cerības vārdi" – misijas grāmata 2026./ 2027. gadam

Nekāda ārēja reliģiska darbība nevar aizstāt vienkāršu ticību un pilnīgu atteikšanos no sevis. Bet neviens cilvēks pats no sevis nespēj iztukšot sevi no sava "es". Mēs varam tikai piekrist un lūgt, lai šo darbu paveic Kristus. Tad dvēseles valoda būs: "Kungs, ņem manu sirdi, jo es nespēju Tev to dot. Tā pieder Tev. Sargi to šķīstu, jo es pats to nespēju pasargāt Tev. Izglāb mani par spīti man pašam, manai vājajai būtībai, kas nemaz nelīdzinās Kristum. Veido mani, slīpē mani, pacel mani šķīstā un svētā gaisotnē, kur Tavas bagātīgās mīlestības straume var plūst cauri manai dvēselei."

Mūsu pestīšana ir atkarīga no patiesības, kas atrodama Rakstos. Dieva griba ir, lai mēs šo patiesību iegūtu. Meklējiet, ak, meklējiet dārgo Bībeli ar izsalkušām sirdīm! Pētiet Dieva Vārdu tā, kā racējs pēta zemi, lai atrastu zelta dzīslas. Nekad nepārtrauciet meklēšanu, līdz neesat izpratuši savu stāvokli Dieva priekšā un Viņa gribu attiecībā uz jums.

"Cerības vārdi" ir iedvesmojošs darbs, kas atklāj Jēzus stāstīto līdzību garīgos dārgumus un Viņa mīlestības dziedinošo spēku. Šī grāmata sniedz iedrošinājumu ikdienas kristīgajai dzīvei, aizvedot lasītāju pie cerības, žēlastības un prieka Avota. Tajā izcelta pestīšanas tēma, Kristus otrās atnākšanas apsolījums un krusta mīlestības dziļums, kas pārveido ikviena cilvēka dzīvi.

FANOT NO AIZKULISĒM

ELVĪRAS GRAKOVIČAS SARUNA AR LDS JAUNIEŠU NODAĻAS VADĪTĀJU JANU IMAKU

Vispirms nedaudz iepazīstini ar sevi!

Bieži puspajokam, bet savā ziņā nopietni sevi pozicionēju kā "Dieva mīļāko bērnu". Ne tāpēc, ka būtu par kādu labāka, man kas vairāk pienāktos, bet tāpēc, ka jūtos patiešām svētīta. Mīlu tos brīžus, kad Dievs piepilda "ilgu lūgšanas" – ilgas pēc kaut kā, kas neskiet tik liels un nozīmīgs, lai mērķtiecīgi lūgtu, bet tomēr Dievam nav par maznozīmīgu, lai lutinātu. Piemēram, tik ļoti ilgojos kādreiz redzēt ziemeļblāzmu. Šogad Dievs piešķīra iespēju doties komandējumā uz Īslandi, kur to beidzot redzēju savām acīm un priecājos kā mazs bērns. Līdzīgi ar darbu. Kādreiz domāju, cik skaisti ir tiem cilvēkiem, kuri var kalpot un ceļot, bet likās, ka tā notiek tikai ar tiem, kuri ir lieliski sludinātāji, bet tagad sanāk apmēram mēnesi gadā pavadīt komandējumos kalpošanas dēļ. Sarakstu varētu ilgi turpināt. Vienkārši jūtos pateicīga, ka esmu iepazinusi Dievu kā tādu, kam rūp katra vismazākā dzīves joma un detaļa, kā tādu, kurš ļoti mīl un lutina. Esmu svētīta ar darbu, draugiem, vīru, ģimeni un kalpošanu.

Ja par faktiem, tad šobrīd strādāju Latvijas draudžu savienībā dalītā slodzē par Komunikācijas nodaļas darbinieci un LDS Jauniešu nodaļas vadītāju. Vēl manos pienākumos ietilpst Baltijas ūnijas Jauniešu darba koordinēšana, kas ietver Baltijas līmeņa apmācības, kā arī TED organizēto iniciatīvu atbalstīšanu un organizēšanu, piemēram, organizēt Eiropas Adventistu jauniešu kongresu, kas šogad notiek Spānijā, Valensijā. Mūsu reģions atbild par semināriem.

Nāku no Talsiem un draudzē ienācu caur Ceļa meklētāju kalpošanu. Kaut arī šobrīd dzīve vairāk rit Rīgā un nedēļas nogales bieži tiek pavadītas pasākumos Latvijā un ārpus Latvijas, joprojām sevi asociēju kā talsenieci, man patīk tur atgriezties, pat ja šobrīd tas iespējams retāk.

Kā Tu nonāci līdz jauniešu kalpošanas vadītājas darbam, un kas Tevi tajā visvairāk iedvesmo?

Šķiet, ka tā ir bijusi kalpošana, kurā esmu bijusi visvairāk iesaistīta, kopš uzsāku kalpot jau pusaudžu gados. Kamēr mācījos vidusskolā, kļuvu par daļu no Jauniešu konferenču komandas programmas nodaļas, paralēli tika veidotas Jauniešu mazās grupas, kādā mirklī Dievs aicināja kļūt par IMPACT evaņģelizācijas misijas braucienu vadītāju, kas bija tieši jauniešu iniciatīva. Šajā posmā augu visvairāk gan kā vadītāja, gan tajā, kā palīdzēt cilvēkiem ieraudzīt, kas ir stiprās puses un kā attīstīties kalpošanā. Tā bija vieta, kur daudz iemācījos, kā vajag un kā nevajag cīnīties ar grūtībām un izaicinājumiem. Katru reizi, kad Dievs uzticēja kādu jauniešu kalpošanu, tā bija lūgšanu pilna cīņa. Man vienmēr ir bijis svarīgi, vai Dievs apstiprina manas izvēles, man nekad negribētos nonākt vietā, kas nav mana vieta.

Pirms iepriekšējā kongresa, kurā tika vēlēti jauni vadītāji, sirdī nebija miera un bija dziļas ilgas, lai Dievs dod kādu tiešām labu jauniešu vadītāju, kuram rūp, kurš ieguldītos, kurš būtu Dieva izredzēts un savā vietā. Sevi neapsvēru kā kandidatūru, jo biju izdegusi no darba skolā un misijas skolas "Sūti mani" vadīšanas. Man jau bija fiziski jūtami simptomi – regulāras galvassāpes, nespēja ilgstoši uzturēt sarunu, miegainība, nespēja koncentrēties, emocionalitāte. Jau bija ieplānots doties uz kādu laiku prom no Latvijas un savest sevi kārtībā. Lai cik ļoti man rūpētu jauniešu darbs, nebija īstais laiks. Vismaz man tā šķita, turklāt redzēju vairāk savus trūkumus un nesaskatīju stiprās puses kā vadītājai, tāpēc neredzēju sevi piemērotu šim amatam. Katrā ziņā manā prātā šāda opcija nepastāvēja.

Tajā vasarā man bija kāda saruna, kurā kāds cilvēks man prasīja: "Nāk vēlēšanas. Tad tu būsi jaunā jauniešu vadītāja?" Pasmējos un teicu, ka noteikti nē, jo esmu izdegusi, neesmu vadītāja utt. Šis cilvēks noklausījās un pavēra pilnīgi citu skatu uz to, ko nozīmē būt vadītājam. Viņš teica kaut ko līdzīgu šim: "Es nezinu, kāpēc neredzi sevī vadītājas īpašības. Cilvēki grib ar tevi sadarboties un tev sekot. Es dzirdu to, ko saki par savām vājajām pusēm, bet tev vienkārši vajag "izpilddirektorus" un praktiskus cilvēkus, kas paveic lietas un aizpilda trūkumus. Savukārt tev Dievs ir devis spēju savest cilvēkus kopā, atrast viņiem vietu un saredzēt lielāku vīziju un kopainu."

Daudz par to domāju un secināju, ka, iespējams, lietas, kuras man šķiet pašsaprotamas, tādas nav visiem. Bieži nenovērtējam prasmes, talantus un rakstura īpašības, kuras nāk dabiski, jo šķiet – kas tad tur īpašs, ikviens to spēj. Tai pašā laikā raugāmies ar apbrīnu uz cilvēkiem, kuri spēj paveikt to, ko mēs nespējam. Tāpēc jau mums vajag citam citu.

Pienāca kongress, un es tur biju, lūdzu par gudrību un vadību Ievēlēšanas komitejai, vēroju procesu un mācījos. Man pienāca ziņa, ka nedrīkstu nepiekrist būt par jauniešu vadītāju. Zināju, kas to raksta, un zināju, ka šis cilvēks kādā mirklī ieteiks manu kandidatūru, bet nesatraucos, jo pirms kongresa, runājot ar cilvēkiem, kas piedalījušies iepriekš, noskaidroju, ka līdz amatiem parasti netiek, to pēc tam lemj padome. Saprotot, ka man ir vēl daudz laika un ka Dieva plānus jau nezinu, bet man nekad negribētos teikt "nē" Dievam, pasmaidīju un aizrakstīju: "Bet ja nopietni par tavu nenopietni nopietno teikumu. Šobrīd nejūtos derīga nekam. BET! Es apsolu par to sākt lūgt. Galu galā es jau tāpat darbošos ar jauniešiem neatkarīgi no amatiem. Man viņi pārāk dārgi."

Tam sekoja ziņa: "Tad sāc lūgt. Jo Tev tūlīt jautās, vai piekrīti." Tad gan man sākās panika, stress, bailes, visi iebildumi – kā varu nolemt tagad un tik ātri. Pēc tā visa sekoja ziņa: "Jana, es apsolu Tevi atbalstīt." Ap to laiku sākās starpbrīdis, ieskrēju 19. telpā un runāju ar Dievu, mazliet paraudāju un vēru vaļā Bībeli, kur, ja pareizi atceros, atvērās kāda no nodaļām Vēstulē romiešiem. Neatceros, kas tieši tur bija teikts, bet doma, ko satvēru, bija, ka Dievs apzinās mūsu trūkumus un var ar tiem tikt galā, kā arī pēc šī visa jau sāka veidoties galvā vīzija ar iespējamajiem komandas biedriem un to, kā gribētos, lai Jauniešu nodaļa veidotos.

Galu galā Dievs klusināja manu sirdi, un nonācu pie miera ar "jā", kaut nebija ne jausmas, kā tas viss strādās, ja tūliņ aizbraucu. Un Dievs patiesi visu kārtoja, svētīja un vadīja. Bet tā jau ir cita liecība.

Atskatoties jāsaka, ka es nezinu, vai manā dzīvē jebkad ir bijusi kāda kalpošana, kurā tik ļoti justos "savā vietā". Vismaz šajā dzīves posmā man nav šaubu, ka tā ir īstā vieta, un esmu tik neizsakāmi pateicīga Dievam par visām Jauniešu nodaļas komandām, maniem Kodolkomandiņas biedriem! Cenšos to vienmēr uzsvērt un gribu to uzsvērt vēlreiz – ja redzat ko labu Jauniešu nodaļā, tad nedomājiet par mani, bet par jauniešiem, kas kalpo: konferenču komandas vadītāju Alīnu Mačņevu, komandas "Satikšanās punkts" vadītāju Patrīciju Oberti, Iesaistes komandas vadītāju Patriku Gredzenu, IMPACT komandas vadītāju Viktoriju Priedi.

Noteikti jāpiemin Amanda Marija Rudzīte, kura daudzus gadus rīkoja Jauniešu nometnes un jauniešu vakarus kā Centra draudzes iniciatīvu, bet tas kalpoja visas Latvijas jauniešu vajadzībām. Tāpat neizsakāmi novērtēju katras komandas dalībniekus. Tas viss ir brīvprātīgs darbs, kas prasa lūgšanas, laiku, resursus. Mums Latvijā ir ļoti, ļoti labi, spēcīgi un talantīgi jaunieši. Tā ir vērtība, kuru lolot, par kuru lūgt un Dievam pateikties.

Kādi Bībeles principi Tev ir vissvarīgākie komandas darbā?

Mans mīļākais Bībeles varonis ir Barnaba, par kuru varam lasīt Apustuļu darbos. Laikam tieši viņš ir mans lielākais iedvesmas avots Jauniešu kalpošanā. Barnaba pats bija talantīgs un spēcīgs sludinātājs un misionārs, tomēr šķiet, ka viņa pamatmisija bija ieguldīties citos un veidot mācekļus. Tieši viņš iestājās par Saulu, kad tas bija sastapies ar Jēzu un kļuvis par kristieti. Pārējā draudze no Saula baidījās un viņam neuzticējās, tomēr tie uzticējās Barnabam viņa rakstura, kalpošanas un reputācijas dēļ. Barnaba ieguldījās Saulā un deva viņam iespēju augt, un priecājās par viņa panākumiem. Barnaba šķietami palika ēnā, bet nav ne mazākā mājiena, ka Barnaba būtu kļuvis greizsirdīgs vai vēlējies sevi pierādīt. Tieši otrādi – viņam tika dots vārds "Barnaba", kas nozīmē "iepriecināšanas dēls". Otrs šāds cilvēks ir Marks, kurš sarakstīja Marka evaņģēliju. Vienā brīdī Markam pietrūka drosmes, un viņš pameta Pāvilu un Barnabu kalpošanā, tomēr pēc kāda laika bija gatavs atgriezties. Barnaba atkal iestājās par kādu, kuram neticēja un kuru gribēja noraidīt kalpošanai. Šoreiz viņam bija jāiestājas pret savu pirmo mācekli – Pāvilu. Barnaba redzēja potenciālu un cīnījās par to, lai citiem būtu telpa augt, mācīties, kļūdīties un kalpot. Kas to lai zina, vai bez Barnabas mums būtu kāda trešdaļa Jaunās Derības, ja nebūtu Marka un Pāvila rakstītā.

Šie ir mani principi: veidot vadītājus; strādāt kopā; ieguldīties individuālos cilvēkos; aizstāvēt, ja nepieciešams; dot drošu telpu kļūdīties, šaubīties un pieņemt lēmumus; atbalstīt un dot drošību, ka ielekšu jebkurā komandā, jebkurā pasākumā, ja vajadzēs, ka viņiem ir "drošības spilvens", ka viņi kalpošanā nav vieni. Man ir svarīgi dot platformu citiem augt un mirdzēt, es fanošu no aizkulisēm.

> "Šie ir mani principi: veidot vadītājus; strādāt kopā; ieguldīties individuālos cilvēkos; aizstāvēt, ja nepieciešams; dot drošu telpu kļūdīties, šaubīties un pieņemt lēmumus; atbalstīt un dot drošību, ka ielekšu jebkurā komandā, jebkurā pasākumā, ja vajadzēs.

Domājot par to visu, mana pārliecība ir, ka vadītāja spējas un veiksmīgumu nenosaka tas, kas paveikts viņa darbības laikā, bet tas, kas notiek pēc tam, kad vadītāja vairs nav. Mana lūgšana un cerība ir, ka tajā mirklī, kad Dievs aicinās prom no šīs kalpošanas, būs gana daudz jaunu vadītāju neatkarīgi no tā, vai viņi turpinās kalpošanu Jauniešu nodaļā vai kur citur, ka būs izveidojusies kultūra, kurā ir svarīgi veidot komandu, nevis strādāt vienam, un ka ir svarīgi atrast kādu, kurš ieņems tavu vietu, un apmācīt nākamo vadītāju. Tā ir domāšana, ka viss nebeidzas ar tevi pašu, ka mēs katrs esam posms Dieva darbā, bet jārūpējas, lai tas turpinās.

Man izteikti svarīgas ir komandas un tas, lai jaunieši mācās sadarboties ar dažādiem cilvēkiem. Es ticu, ka tas ir Dieva plāns, gan pašam Jēzum izvēloties 12 dažādus mācekļus, gan veidojot draudzi, kurai piešķīra dažādas dāvanas. Cenšos mācīt un komunicēt, ka komandās ir svarīgi augt kopā – gan garīgi, gan draudzībā, gan praktiskās lietās. Arī to, cik neizsakāmi svarīgs ir novērtējums. Ir jāsvin labais, ko Dievs ir paveicis, kā arī sezonu noslēgumi.

Kādi ir lielākie izaicinājumi, ar kuriem mūsdienu kristīgie jaunieši saskaras?

Es nedomāju, ka daudz kas ir mainījies. Jauniešiem vienmēr ir aktuāli identitātes jautājumi – kas es esmu, kāda manai dzīvei ir jēga? Kā saprast Dieva gribu? Kādu karjeru izvēlēties? Kā izveidot veiksmīgas attiecības un laimīgu ģimeni? Dilemmas, kā praktiskā ikdiena iet kopā ar kristietību. Gaidas, ka draudze būs kā ģimene, sirdsilta kopiena, kurā jūties pieņemts un vajadzīgs. Bet bieži jaunieši to nepiedzīvo, tad rodas jautājumi. Izaicinoši ir mirkļi, kad jaunieši redz, ka pieaugušie kristieši nerīkojas kā kristieši, tas sašķoba pamatus un liek uzdot jautājumus, vai vēlos būt daļa no draudzes. Izaicinājums ir spēt uzturēt dzīvas un dziļas attiecības ar Dievu, jo ir skaidrs, ka tā vajag un tā ir pareizi, bet tas tā vienmēr nesanāk. Ir izaicinājums dalīties ar savām cīņām, jo šķiet, ka nosodīs, ka nebūsi pareizs un derīgs. Diemžēl mūsu draudzes ne vienmēr ir droša vide, un katrs ar savu grēku cīnās vienatnē, kas paspilgtina neizdošanās sajūtu un ved bezcerībā. Ir mentālie izaicinājumi – trauksme, depresija. Vientulības sajūta. Jauniešiem ļoti svarīga ir spēja būt patiesiem, autentiskiem, saredzētiem un novērtētiem. Ir gana liela daļa, kas piedzīvojuši dažāda veida vardarbību, dzīvojuši ar atkarīgiem vecākiem un cenšas menedžēt savu dzīvi starp to visu. It īpaši, ja jaunietis ir vecumā, kur vēl ir atkarīgs no vecākiem. Izaicinājumu ir daudz, bet nevar visus mest vienā maisā. Jo vairāk runāju ar jauniešiem, jo vairāk saprotu, cik atšķirīgs ir katra stāsts.

Kā tu veido attiecības ar jauniešiem, lai viņi justos droši un saprasti?

Man ir svarīgi, lai jaunieši zina un jūt, ka nenosodu, ka nestāstīšu to, kas man uzticēts, ka esmu viņu pusē. Gadās jau, ka kāds jaunietis sāk sūdzēties par kādu citu un aprunāt, cenšos to bremzēt, palīdzēt ieraudzīt otra cilvēka labās puses un izaicinājumus, kas, cerams, dod drošību, ka, runājot ar citiem jauniešiem, aizstāvēšu arī viņus.

Kopš man ir sava telpa, kurā varu aicināt ciemos, cenšos jauniešus aicināt pie sevis gan pa vienam, gan pa diviem. Runājam par dzīvi, par izaugsmi, par kalpošanu. Arī ar komandu vadītājiem cenšos aiziet uz kafejnīcu vai uzaicināt ciemos vismaz reizi pusgadā, lai pārliecinātos, kā viņiem iet. Pasākumos cenšos atrast laiku parunāties, iepazīties ar kādiem jauniem jauniešiem. Laikam visgrūtākās ir tās neērtās un smagās sarunas, kad kaut kas noticis ne tā vai radies pārpratums, bet ticu, ka arī tās ir nepieciešamas. Mana galvenā cerība un lūgšana tajās reizēs ir, lai jaunieši spētu ieraudzīt, ka es nekad neesmu pret kādu, bet runāju par šīm lietām, jo man rūp viņu izaugsme, labbūtība, prieks un izdošanās.

Katrā ziņā es vērtēju, ja arī man ko iesaka, ļoti vērtēju tās sarunas, kurās jaunieši man ir stāstījuši, kas viņiem šķiet uzlabojams Jauniešu nodaļas darbā vai kur cerēja no manis saņemt lielāku atbalstu. Esmu atklāta par savām neveiksmēm un vājībām. Šajā kalpošanā es neesmu "meistars", kam ir visas atbildes, bet tā ir līdzvērtīga, abpusēja izaugsme. Es daudz mācos no jauniešiem. Man ir svarīgi smieties ar viņiem un jokot.

Kas motivē jauniešus iesaistīties draudzes dzīvē un kalpošanā? Kas vislabāk palīdz viņiem garīgi augt?

Ticība viņu spēkiem un atbalsts. Šeit draudze var darīt milzīgu darbu un dot neatsveramu pienesumu jauniešu izaugsmē. Šķiet, esmu daudz stāstījusi, bet esmu tiešām pateicīga Talsu draudzei un mācītājam Tālivaldim Vilnim. Kad biju bērns, man uzticēja vākt ziedojumus un lasīt misijas ziņas, agri dziedāju meiteņu ansamblī. Jau 16 gadu vecumā man uzticēja vadīt sabatskolu pieaugušajiem. Atceros, kā toreiz mācītājs un vismaz divi draudzes vecākie ar mani sēdēja pēc dievkalpojuma un stāstīja, kā paši gatavo sabatskolu. Dažus ieteikumus izmantoju joprojām. Gandrīz visi jaunieši, kuri bija pierunājami, bija runājuši svētrunu, vēl pirms sasniedza apmēram 23 gadu vecumu. Mācītājs pārlasīja, palīdzēja gatavoties, bet uzticējās.

Tiklīdz man bija 18 gadu, mani ievēlēja Ievēlēšanas komitejā draudzes vēlēšanās ar domu, lai jaunie mācās un vēro procesu. Tajā reizē nebiju pārāk aktīva, bet pēc diviem gadiem jau iesaistījos krietni vairāk. Atceros, cik daudz nozīmēja, ka manu viedokli ņēma vērā un uzklausīja. Vēlāk nonācu draudzes padomē un tur redzēju, cik ļoti tieku ņemta vērā. Iespējams, reizēm par mani pasmaidīja, jo mēdzu kļūt diezgan "kaislīga", kad redzu netaisnību un jāiestājas par kaut ko, bet atbalsts tur vienmēr ir bijis.

Savos 27 gados nonācu Baltijas ūnijas padomē (*Executive Committee*), 28 gados kļuvu par Baltijas ūnijas Jauniešu darba koordinatori, un man bija tik liels pārsteigums tur nonākt un saprast, ka esmu jaunākā Ūnijas jauniešu vadītāja un ka lielākais vairākums ir krietni pēc 40 gadiem. Arī šobrīd vadība ir uzticējusi kļūt par daļu no TED izpildkomitejas kādai jaunietei, kas ir jaunāka par 30 gadiem, jo atbilst spējas un kompetence. Tas ir neparasti.

Ne mazāk uzticība ir izrādīta neformālajā vidē – aicinājumi būt konferenču komandā, vadīt IMPACT komandu, vadīt misijas skolu "Sūti mani" utt. Kāpēc es to tik gari stāstu? Tikai un vienīgi tāpēc, ka esmu redzējusi, kā šī uzticība veido manu domāšanu, kalpošanu, nodošanos un neizsakāmi audzē garīgumu, jo tās vienmēr ir bijušas lielas kurpes, kurās iekāpt.

To pašu redzu jauniešu acīs, kad aicinu viņus vadīt komandas. Tie paši jautājumi – kāpēc es? Tu man uzticies? Kas notiks, ja man nesanāks? Tu būsi blakus? Šāda uzticība veido sajūtu, ka draudze pieder pašiem jauniešiem, nevis viņu vecākiem un vecvecākiem.

Jā, reizēm mēs, jaunieši, skrienam ar galvu sienā, bet tik ļoti novērtējam tos, kuri skrien līdzi un tad bez nosodījuma apsien brūces. Liels paldies par tik spējīgiem jauniešiem jāsaka arī Ceļa meklētājiem, jo arī tur pavisam agri uztic atbildību vadīt nozīmītes, kā arī pat kļūt par Ceļa meklētāju klubu direktoriem! Ne vienu reizi vien tie bijuši jaunieši zem 20 gadu vecuma.

Kad kaut kas liels ir ticis uzticēts, gribas darīt labi un nepievilt cerības. Tas audzē raksturu, drosmi un attiecības ar Dievu, jo, jebko veidojot vai organizējot, neiztikt bez grūtībām, vilšanās un neizdošanās, kas spiež uz ceļiem, bet pēc tam nāk uzvaras un iedvesma kopā ar Dievu.

Garīgā izaugsme arī ir ļoti atkarīga no draugiem, kompānijas, kurā jaunietis uzturas. Ja būs draugi, kas sapņo lielus sapņus, paši būs dedzīgi par kaut ko jaunu, par kalpošanu, jaunietis tiks iesaistīts vairāk vai mazāk. Viņš būs vidē, kur uzdod dziļus jautājumus, lūdz un lasa. Tāpēc tik svarīgi mudināt jauniešus doties uz jauniešu pasākumiem gan Latvijā, gan ārpus tās. Reizēm mazā draudzē pietrūkst resursu, lai izveidotos forša jauniešu kopiena, bet tieši jauniešu vecumā draugu grupa, kurā jutīsies piederīgs, izšķirs visu.

Vēl tikai īsa piebilde saistībā ar jauniešu iesaisti. Mēdz būt gadījumi, kad jauniešus ieliek amatā, jo kāds jāieliek, un tur atstāj. To ļoti jūt – vai jaunietī redz potenciālu un kaut ko uztic, kaut arī būtu citi varianti, vai arī ieliek ar tekstu: "Lai jau jaunie dara, ko tad mēs." Tad, visticamāk, jaunietim nebūs tās iedvesmas pilnās sajūtas, jo viņš būs pamests viens ar apziņu, ka viņam uzgrūž atbildību, kuru paši nevēlas pildīt. Nestrādā arī tas, ja jaunietis pēc uzticētās atbildības ir viens vai saņem tikai formālu atbalstu ar domu: "Ja rodas jautājumi, zvani." Tas nav atbalsts, tā ir pamešana zem riteņiem.

Kopumā es teiktu, ka Latvijā esam svētīti ar to, ka jauniešiem ātri uzticas.

Kā Tu redzi jauniešu kalpošanas nākotni tuvāko gadu laikā?

Redzu, ka šobrīd nodaļā ir izveidojusies laba struktūra, ir dažādas komandas, kas kalpo dažādām jauniešu vajadzībām. Komandās kopā ir iesaistīti aptuveni 30 jaunieši, kas ir liels skaits. Viņi visi aug un attīstās, mācās kalpot. Jaunieši prot veidot labus pasākumus, ir izveidojuši vidi, kurā pašiem patīk būt. Tomēr šobrīd manas ilgas ir, lai kultūra mainītos uz draugiem, kas vēl nepazīst Jēzu. Šīs vasaras beigās gribu veltīt īpašu laiku, lai lūgtu Dievam gudrību, kādi ir soļi, kā tajā virzienā virzīties. Mūsu reģionā nenosegta ir arī *Public Campus Ministry* (PCM) jeb kalpošana studentu vajadzībām. Šobrīd pārāk maz tiek ieguldīts jauniešu vadītājos, ko šogad cenšamies mainīt ar vairākkārtējām apmācībām šajā gadā.

Paralēli Baltijas līmenī notiek apmācības ACTS par jaunu draudžu dibināšanu. Manas ilgas ir, lai jaunieši spētu veidot grupas un arī draudzes, kas paredzētas studentiem, viņu draugiem, kas ir droša vide, kurā vari nākt, kāds esi, piedzīvot Jēzus tuvumu, dziedināšanu, glābšanu un kopā augt Viņā. Sākot šo kalpošanu, ar Jauniešu nodaļas kodolkomandu uzrakstījām šādu vīziju mūsu jauniešu sabiedrībai 2027. gadam, kad mūsu kalpošanas laiks noslēdzas: "Lielākajā daļā Latvijas ir dievbijīgi, apmācīti un aktīvi jauniešu vadītāji, kuri spēj izveidot uz misiju orientētu, pieņemošu vidi arī jauniešiem, kuri vēl nepazīst Jēzu. Jaunieši apzinās, ka ir daļa no Vispasaules adventistu draudzes, uzņemas iniciatīvu un ir iesaistīti regulārās kalpošanās un misijas darbā. Jaunieši augstu vērtē Bībeles pamatmācības, viņiem ir dzīvas un praktiskas attiecības ar Dievu ikdienā. Ar prieku līdzdala savu ticību ar līdzcilvēkiem."

Tam visam ir pakārtoti uzdevumi pa jomām, kā to sasniegt. Reizi gadā iekrāsojam, kas mums ir izdevies zaļā krāsā, kas pa pusei – dzeltenā, kam neesam pievērsuši uzmanību vai nav sanācis – sarkanā. Pagaidām kāda trešdaļa iekrāsota zaļā, vairāk nekā trešdaļa dzeltenā, bet mazākā daļa ir sarkanā, kur nekas nav izdevies. Mēs apzināti uzlikām augstu standartu, kuru tik īsā laikā sasniegt īsti nav iespējams, bet, tiecoties uz kaut ko augstu, var sasniegt vairāk, nekā cenšoties sasniegt kaut ko viduvēju. Priecē, ka vismaz virzāmies uz visu to, ko esam uzrakstījuši, un lūdzam, lai vēl vairāk attīstās tieši līderības un misijas aspekti.

Ko Tu novēlētu jauniešiem, kuri šobrīd meklē savu dzīves virzienu?

Manuprāt, vislielākā cīņa ir ieskatīties dziļi sirdī un saprast, vai tici, ka Dievs ir labs, grib Tev no sirds labāko un ka Tev patiks Viņa plāns Tavai dzīvei, ka Viņa ceļš patiešām ir vislabākais ne tikai teorijā, bet arī praksē. Ja ir dziļa pārliecība, ka vislabākā vieta, kur būt, ir tur, kur Dievs vēlas, tad atsaukties Viņa vadībai un aicinājumam ir viegli. Ja saproti, ka nespēj līdz galam uzticēties, labā ziņa ir tā, ka pie Dieva var nākt godīgi – tāds, kāds esi, – un teikt: "Dievs, man šķiet, ka Tu man dosi kaut ko, kas man nepatiks, ka man jāatsakās no visa, ko gribu. Es Tev neuzticos, bet gribu uzticēties. Nāc man palīgā!" Šī skaistā lūgšana – esi man, grēciniekam, žēlīgs. Mūsu bailes un šaubas Dievam nav problēma, vienīgā problēma ir mirkļi, kad nenākam pie Viņa. Mūsu grēki, šaubas, sāpes – nekas nav par lielu Dievam. Ir dziesma ar vārdiem – "Earth has no sorrow that heaven can't cure" jeb latviski "Zemei nav bēdu, ko Debesis nevar izdziedināt".

> "Vislielākā cīņa ir ieskatīties dziļi sirdī un saprast, vai tici, ka Dievs ir labs, grib Tev no sirds labāko un ka Tev patiks Viņa plāns Tavai dzīvei, ka Viņa ceļš patiešām ir vislabākais ne tikai teorijā, bet arī praksē.

Vēl viena svarīga lieta, par ko jaunieši bieži uztraucas, – kā es varu zināt, ko Dievs man saka? Ja nu izvēlos pēc sava prāta, ne Dieva prāta? Patiesība ir vienkārša. Mūsu daļa ir izmeklēt sirdi, motīvus, vai esam gatavi doties, kurp Dievs mūs aicinās. Pat tur Dievs mums palīdz, uzrādot, kas notiek sirdī, jo to ne vienmēr redzam. Kad tas ir sakārtots, Dieva daļa un atbildība ir mūs vadīt tā, lai saprotam. Viņš nekad mums neļaus izdarīt nepareizas izvēles, ja godīgi un patiesi ilgosimies Viņam sekot un izdarīt izvēles, kas ir saskaņā ar Dieva prātu. Tas, ko bieži daru, kad termiņš nāk un jāpieņem lēmums, – lasu Bībeli, izvērtēju visus plusus, mīnusus un raugos, par kuru atbildi man sirdī ir miers. Tā arī Dievam saku: šobrīd pēc visa, kas man atklāts, es saprotu, ka vēlies, lai daru šādi. Bet Tev vēl ir diena laika mainīt manu prātu vai uzrunāt, ja esmu sapratusi nepareizi, jo Tu zini, ka gribu Tev sekot. Parasti Dievs man ir devis tieši papildu apstiprinājumus un iedrošinājumus vai neko. Tad atliek pieņemt lēmumu un rīkoties. Bet miers ir svarīga lieta. Dieva Gars nes mieru. Es zinu izvēles, kuras bijušas pareizas, bet kādi konkrēti nosacījumi man nav devuši mieru, tieši šīs šķietami mazās lietas mani izdedzināja. Tieši tās mazās nianses, par kurām Dievs norādīja, ka nav miera. Bet man likās – sīkumi. Tie sīkumi sabojāja arī to labo, kas varēja būt.

Galu galā ieteikums būtu izmēģināt visdažādākās kalpošanas un jomas. Draudze ir tik laba vieta, lai atklātu talantus. Ar laiku jau izkristalizēsies, kas nāk dabiski, kur Dievs devis spējas, kas nesanāk vai nāk ar lielu piespiešanos. Galu galā ar Dievu vienmēr būs labi. Pat grūtajos posmos būs labi.

Jauniešu kongress MARANATHA
Youth aicina Tevi iziet ārpus ierastajām robežām!

Mēs pētīsim dažādas dzīves šķautnes, lai sagatavotu savu raksturu nākotnei, ko Dievs mums ir paredzējis.

Tevi sagaida:
- jauni draugi no visdažādākajām pasaules malām, kuri iedvesmo augt, nevis velk uz leju;
- forši starptautiski lektori, kuri ir gatavi dalīties savā pieredzē;
- lieliska lokācija, kur varēsi atpūsties no mūžīgā skrējiena pēc "veiksmes formulas";
- īpašs laiks "Lūgšanu takā" un nakts pārgājiena izaicinājums;
- jautrība un dziļas sarunas pie ugunskura;

... kā arī daudz kas cits!

11.–14. augusts
Vecums: 15–35 gadi
Vieta: Latvija, kristīgo nometņu centrs "Norkalni"
Dalības maksa: 55 € – reģistrējoties līdz 10.07.
85 € – pēc 10.07.
Reģistrācija ir atvērta no 01.04.

*Būs pieejams tulkojums latviešu valodā + latviešu grupas.

Seko mums, lai pirmais uzzinātu visas detaļas:

Mājaslapa un reģistrācija – https://maranafa.camp
Visa komunikācija notiks Telegram, tāpēc jāpievienojas obligāti – https://t.me/+Fgupfw1U_NU1MzBk
Instagram – https://www.instagram.com/maranafayouth?igsh=MWQ4cHZ2cDBwNDYwZg==

Pasākums tiek rīkots ar Transeiropas divīzijas un Baltijas ūnijas atbalstu un līdzfinansējumu.

Tā kā vasarā ikvienam ir nepieciešams daudz enerģijas, spēka un prieka visiem darbiem un arī labai atpūtai, piedāvājam jums veselīgu brokastu ēdienkartes recepti no Dženijas Fišeres pavārgrāmatas "Veselīgs augu valsts uzturs pilnvērtīgai dzīvei". Šī grāmata šobrīd atrodas sagatavošanas procesā izdevniecībā "Patmos" un jau rudenī būs pieejama ikvienam interesentam.

Tvaicētās maizītes (Dampfnudeln)

Sastāvdaļas apmēram 4–5 personām

250 g	speltas pilngraudu kviešu miltu
250 g	pilngraudu kviešu miltu
250 ml	remdena ūdens
1 paciņa	sausā rauga
100 ml	olīveļļas
4–5 ēd. k.	agaves sīrupa, medus vai tumšā muskovado cukura
2 tējk.	jūras sāls
1	sarīvēta citrona miziņa (no 1 citrona)
250 ml	kokosriekstu piena vai sojas krējuma

Pagatavošana

Miltus, sauso raugu un sāli ieber bļodā un samaisa. Tad pievieno ūdeni, eļļu, saldinātāju, citrona miziņu un ar rokām samīca mīklu. Atstāj siltā vietā apmēram uz 1 stundu, lai mīkla uzrūgst un iegūst dubultu apjomu. Uzrūgušo mīklu izņem no bļodas un vēlreiz labi izmīca. No mīklas veido mazas maizītes un ietaukotā stikla cepamtraukā liek citu pie citas. Ļaut maizītēm vēlreiz uzrūgt apmēram 15 minūtes. Tad pāri maizītēm pārlej kokosriekstu pienu vai sojas krējumu un liek krāsnī cepties.

Cepšana

Cep apakšējā trešdaļā, 200 °C, augšas un apakšas režīmā apmēram 40–45 minūtes.

Ieteikums

Pasniedz ar vaniļas mērci un svaigiem augļiem vai kompotu. Ļoti labi sader arī ar augļu salātiem.

Recepte no: Dženija Fišere. "Veselīgs augu valsts uzturs pilnvērtīgai dzīvei"
Foto: Līna Bērziņa

IZKRĀSO!

Āfrika

Ē	K	K	I	L	I	M	A	N	D	Ž	Ā	R	O	Z
G	P	R	K	Y	L	P	R	Ļ	B	R	E	Q	Ņ	N
A	Z	O	Y	A	S	T	R	E	L	Ī	C	I	J	A
Z	D	I	U	D	E	G	U	N	R	A	D	Z	I	S
E	G	V	L	Š	Š	K	A	Ž	I	R	A	F	E	Q
L	A	F	J	O	W	H	Ī	Ī	A	Ē	F	Ž	Ē	T
E	M	F	V	C	N	O	Ā	Z	E	W	G	Ā	Ā	U
R	A	U	A	X	Č	I	Š	H	C	S	N	X	Ī	B
S	Ī	Č	W	Q	W	F	S	L	O	W	X	N	Ī	E
O	Ķ	Č	Y	Ž	M	Q	B	A	O	B	A	B	S	H
S	E	K	R	E	T	Ā	R	P	U	T	N	S	T	E
J	T	R	I	Y	Ņ	R	O	I	E	S	B	Ļ	V	M
D	M	Č	R	Ļ	P	Ļ	Ģ	D	F	L	B	Z	Ņ	O
Ā	V	Ž	D	A	T	E	Ļ	U	P	A	L	M	A	T
Ī	Ī	T	U	K	S	N	E	S	I	S	S	Ā	U	S

ATRODI VĀRDUS:

KILIMANDŽĀRO

BAOBABS

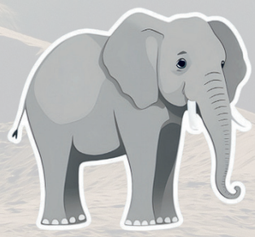

DEGUNRADZIS

DATEĻU PALMA

ZILONIS

STRELĪCIJA

ŽIRAFE

TUKSNESIS

LAUVA

SEKRETĀRPUTNS

BEHEMOTS

GAZELE

OĀZE

JAUTĀJUMS

Jēkabs, 5 gadi, jautā:

VAI JAUNAJĀ ZEMĒ JĒZUS MUMS PARĀDĪS VISAS ZIVIS, KAS DZĪVO DZIĻI OKEĀNĀ?

ATBILDE

ATBILD SLUDINĀTĀJS ĀVO ŠTOPIS:

Mūsu mājvieta, planēta Zeme, ir brīnišķi radīta. Dievs ir radījis kalnus, ielejas, pļavas un mežus, ezerus, upes un okeānus, kur sev dzīves vietu rodam mēs un tūkstošiem dažādu dzīvu radību, kas mājo uz zemes un ūdeņos. Procentuāli aptuveni 29 % no mūsu planētas ir sauszeme, un 71 % aizņem jūras un okeāni. Cilvēka acs ir redzējusi un pētījusi ne vairāk kā 5 % no tā, kas ir apslēpts jūru un okeānu dziļumos. Tas nozīmē, ka mēs vēl neesam iepazinušies ar daudzām un dažādām unikālām, Dieva radītām būtnēm. Jūru ūdeņos slēpjas nezināmais, bet Dievs pārzina katru pasaules nostūri. Dieva Vārdā mēs tam gūstam apstiprinājumu. Ījabam Dievs uzdeva īpašu jautājumu:

“Vai tu jebkad esi nonācis pie jūras iztekas vai arī pastaigājies pa pasaules jūru tumšākajām dzelmēm?” (Ījaba 38:16)

Šis jautājums liek Ījabam atzīt, ka viņš maz pārzina to, ko Dievs ir veidojis, pretstatā Dievam, kurš var pastaigāties pa pasaules jūru tumšākajām dzelmēm.

Vai Jaunajā Zemē Dievs mums atklās un parādīs visas zivis, kas mīt dziļi okeāna dzelmē? Lai atbildētu uz šo jautājumu, mums sākumā jāatrod atbildes uz papildu jautājumiem.

Vai Jaunajā Zemē būs jūras un okeāni?

“Es redzēju jaunas debesis un jaunu zemi, jo pirmā debess un pirmā zeme bija zudusi, un jūras vairs nav.” (Atklāsmes grāmata 21:1)

Bībele mums atklāj kaut ko pavisam pārsteidzošu un pat neizprotamu – jūras vairs nav! Vai tiešam nebūs jūru un okeānu? Lielākā daļa Bībeles pētnieku turas pie atziņas, ka šis apgalvojums nav jāuztver burtiski, bet šeit, kā arī daudzās citās Atklāsmes grāmatas rakstu vietās, ir izmantota tēlu valoda. Visticamāk, šie vārdi nenozīmē, ka Jaunajā Zemē nebūs fiziskas jūras, bet nebūs jūras, kas Bībeles tēlu valodā atklājas kā vieta, no kuras nāk grēks un varas darbi. Pat ja pieņemam domu, ka jūras varētu arī nebūt, Jaunajā Zemē noteikti būs ūdeņi, kas būs piepildīti ar dažādām dzīvām ūdens radībām, jo ir teikts:

“Viņš man rādīja dzīvības ūdens upi, tā bija skaidra kā kristāls un iztecēja no Dieva un Jēra goda krēsla.” (Atklāsmes grāmata 22:1)

Ko mēs redzēsim Jaunajā Zemē?

Bībele apliecina, ka tiem, kas mīl Dievu, Viņš ir sagatavojis un vēlas atklāt daudzas ļoti īpašas lietas.

“Bet tā ir, kā rakstīts: ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl.” (1. Korintiešiem 2:9)

Vai Jaunajā Zemē būs tāda pati dzīvā radība, kāda šobrīd apdzīvo zemes virsmu un ūdeņus?

Dieva nodoms Jaunajai Zemei ir atjaunot Zemi tās pirmatnējā radītajā tēlā, kāds tai bija Ādama un Ievas laikā, pirms grēkā krišanas. Ar atjaunotās Zemes starpniecību Dievs visiem izglābtajiem parādīs atšķirību starp to, kā ir dzīvot bez grēka, paklausībā Viņa likumiem un kādu Jaunumu grēks, kas nāca pār Zemi, nodarīja cilvēkiem, dzīvniekiem un visai citai radībai. Saskaroties ar grēku un līdz ar to – ar nāvi, pasaule piedzīvoja milzīgas pārvērtības, it īpaši faunā, jo pēc Dieva nodoma daļai no dzīvās radības bija jākļūst par to, kas risina nāves radītās problēmas. Daļa dzīvnieku gan virs zemes, gan ūdeņos no zālēdājiem pārtapa par plēsējiem un maitēdājiem. Viņu uzdevums bija ierobežot slimību un infekciju izplatīšanos. Ja šādu dzīvnieku nebūtu, pa visu zemi un jūrām ātri vien izplatītos nāvējošas slimības un visa dzīvā radība nobeigtos.

Jaunajā Zemē mēs varēsim skatīt dzīvo radību tādu, kāda tā bija pirms grēka. Tas nozīmē, ka Jaunajā Zemē dažādi dzīvie radījumi izskatīsies nedaudz citādi. Tāpat Jaunajā Zemē varēsim iepazīt tās dzīvās būtnes, kuras mūsdienās ir izmirušas.

Bībele atklāj ka Jaunajā Zemē pats Dievs dzīvos kopā ar mums.

“Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājos viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem.” (Atklāsmes grāmata 21:3)

Dieva klātbūtne virs zemes nodrošinās to, ka kopā ar Dievu cilvēki varēs dziļi un rūpīgi izpētīt visu, ko Dievs ir radījis, arī visus ūdens iemītniekus. Dieva klātbūtne nodrošinās to, ka mēs varēsim saņemt atbildes uz jautājumiem, kuri mums būs radušies par zemi un procesiem, kas uz tās ir notikuši no radīšanas brīža līdz tam, kad tā tika atjaunota un nosaukta par Jauno Zemi.

Mozus ir teicis, ka noslēpumainās lietas visas pieder Tam Kungam (5. Mozus 29:29). Esot kopā ar Viņu, mēs varēsim lūgt, lai Viņš atklāj to, kas mums ir bijis apslēpts. Tas nozīmē, ka – jā, patiešām – Dievs Jaunajā Zemē mums atklās tās zivis, kas mīt okeāna dzelmē.

“Pateicos Tev, Kungs, mūsu Radītāj, par to, ka Tu devi man skatīt Savas radīšanas skaistumu un līksmot, redzot Tavu roku darbu!” **(Johans Keplers, vācu matemātiķis un astronoms)**

Sūti arī tu savu jautājumu!
E-pasta adrese **berni@adventisti.lv**

INTERVIJA

Sveika, Saulcerīte!

Sveika!

Cik Tev ir gadu?

Man ir 13 gadi.

Kur Tu dzīvo?

Rīgā, Mežciemā. Tas ir mazs ciematiņš.

Kurai draudzei Tu piederi?

Rīgas 1. draudzei.

Oho, Tev tur ir daudz draugu, vai ne?

Jā. Man patīk, ka tur ir tā kā daudz cilvēku, bērnu, un tie visi ir draudzīgi un jauki.

Ir daudz un dažādi skaisti pasākumi.

Es zinu, ka Tu pati aktīvi esi piedalījusies kādā draudzes aktivitātē. Vai vari uzminēt, ko es domāju?

Konkursu “Dievs visu zemi Savās rokās tur”!

Pareizi! Lūdzu, pastāsti vairāk!

Tajā konkursā bija Bībeles panti, ko tu vari uzrakstīt pats uz lapas. Tad atrast dzīvniekus, kuri dzīvo šajā kontinentā, uzzīmēt kādu dzīvnieku un uzrakstīt par viņu faktu.

Kāpēc Tu piedalījies šajā konkursā?

Es piedalījos, jo man patīk ļoti daudzi dzīvnieki. Gribēju vairāk uzzināt par dzīvniekiem. Ja piedalījās piecus mēnešus, varēja arī dabūt balviņu. Es ieguvu četrus dzīvniekus un jūtos laimīga.

Izklausās lieliski! Kādus dzīvniekus Tu ieguvi?

Žirafi, papagaili, roni un balto vilku.

Vai Tu varēji uzminēt, no kuriem kontinentiem tie visi ir?

Ne visus.

Cik labi, ka ar Dievu vienmēr var mācīties! Saulcerīt, kurš konkursā apskatītais kontinents Tevi pārsteidza visvairāk?

Mani visvairāk pārsteidza Antarktīda. Rakstīju par Vedela roni un uzzināju, ka šis ronis niršanas laikā var uzturēties zem ūdens 45 minūtes.

Tas taču ir vairāk par mācību stundu! Vai Tu gribētu arī pati doties uz Antarktīdu izpētē?

Jā!

Ko Tu tur darītu?

Mēģinātu atrast vairākus dzīvniekus un sadraudzēties ar viņiem, un uzzināt par viņiem daudz vairāk.

Iedomājies! Mūžībā Tu to varēsi darīt! Draudzēties ar dzīvniekiem, tos glaudīt un dzīvot līdzās!

Kādas idejas Tu vari ieteikt nākamajiem konkursiem?

Es varētu ieteikt, lai vairāk liek Bībeles pantus, lai varētu vairāk izlasīt tos. Un vairāk faktus arī!

Vai Tu kādreiz vēlētos būt konkursa veidotāju komandā?

Jā, es ļoti vēlētos! Es palīdzētu izdomāt vairākas idejas un tās realizēt.

Komandai Tu būtu īsta dāvana! Ko Tu novēli lasītājiem?

Es novēlu citiem bērniem, lai viņi vairāk iesaistītos konkursos un lai viņi nepadodas, lai arī kur un cik tālu viņi būtu!

Liels paldies, Saulcerīt, ka Tu izvēlējies aktīvi piedalīties gan konkursā, gan šajā intervijā! Tevi iepazīt bijis īsts prieks. Lai Tev izdodas sasniegt savu vēlmi un būt konkursa veidotāju komandā! Atā!

Atā!

CEĻA MEKLĒTĀJU
GRĀMATU KLUBS
Izdevniecības "Patmos" jaunums!
Lorijas Pekhemas
Jaunās sirds stāsti
JAUNĀS SIRDS STĀSTI